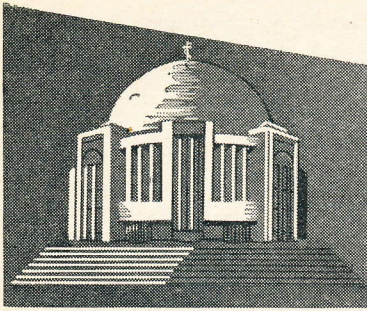

Evolutie

Eerste Jaargang . No. 16 . 15 JUNI 1947

Veertiendaagsch geschrift, dat uitvoerig schrijft over de Openbaringen aan Jozef Rulof en de werkzaamheden van het Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap „De Eeuw van Christus” * Hoofdredacteur: Leo Uittenbogaard
Het adres van de redactie en de administratie is: Nachtegaallaan 20 te 's-Gravenhage . Telefoon 391873

★ OVER DOODEN EN SCHIJNDODEN ★

In het dagblad „Trouw” commenteert Dr. V. het opzienbarende geval van een Russischen soldaat, die „stierf” tijdens een operatie en weer levend werd gemaakt. Het kwam ons zoo belangrijk voor, dat we Meester Zelanus verzochten zijn visie er op te geven. Hieronder volgt nu eerst in zijn geheel het artikel van den arts, terwijl we daarna het oordeel van den hemeling lieten afdrukken.

De complexe methode van Professor Negowski

De geruchtmakende geschiedenis van den jongen Russischen soldaat Valentin Cherepanow, die tijdens een operatie in een veldhospitaal, volgens de artsen, stierf en kunstmatig weer in het leven werd teruggeroepen, is in een Russisch tijdschrift als een wetenschappelijk wonder openbaar gemaakt en onlangs door het Zwitsersche blad „Die Weltwoche” uitvoerig meegedeeld.

In het kort komt het verhaal hierop neer. Op 3 Maart 1944 werd Cherepanow in de omgeving van Witebsk door een granaatsplinter aan de rechterheup verwond. Na bewusteloos te zijn geworden (door bloedverlies?) werd hij geopereerd, maar „stierf” tijdens de operatie. De artsen konden geen pols meer voelen, hart en ademhaling stonden stil, de pupillen werden wijd en de vitale reflexen konden niet meer worden opgewekt. Professor Negowski, die in het veldhospitaal aanwezig was, begon na 3½ minuut met de toepassing van een z.g. complexe methode, waaronder hij verstaat het inbrengen van bloed, waaraan druivensuiker en adrenaline zijn toegevoegd, gecombineerd met een apparaat dat lucht in de longen pompt.

Het hart van Cherepanow begon een minuut later te werken, de ademhaling kwam na drie minuten op gang en na een uur bemerkte men teekenen van het terugkeerende bewustzijn. Cherepanow zelf bemerkte toen, dat hij niet meer zien kon. Den geheelen dag bleef het gezichtsvermogen gestoord, ook nadat een bloedtransfusie was toegediend. Eerst den volgenden dag keerde het gezichtsvermogen, hoewel eerst nevelachtig,

terug. Cherepanow verheugt zich thans in een uitstekende gezondheid.

Tot zoover de feiten. Deze gebeurtenis stelt ons voor het probleem van den biologischen dood. Vrij algemeen bekend is, dat men afzonderlijke organen, buiten het lichaam gebracht, onder gunstige omstandigheden en voorwaarden langen tijd kan laten functionneeren. Het zoogdierhart b.v. kan bij juiste temperatuur en doorstrooming met de z.g. vloeistof van Ringer langen tijd arbeid verrichten.

Levende huid kan men van het eene lichaamsdeel op het andere deel overbrengen, waarna dit „transplantaat” op de nieuwe plaats vastgroeit. Hoornvlies van een bij een ongeluk overledene kan langen tijd bij lage temperatuur bewaard en bij bepaalde oogziekten overgeplant worden.

Experimenten hebben evenwel aangetoond, dat het centrale zenuwstelsel, omvattende de zenuw-elementen van hersenen en ruggemerg, slechts 3 tot maximaal 8 minuten een afsluiting van den bloedstoevoer verdraagt en bij langeren duur zich niet meer kan herstellen. Biologische dood van den mensch is dus een gevolg van hersendood. Het geval Cherepanow is hiermede in overeenstemming, immers de bloedsomloop was hier 3½ minuut buiten werking. Ook prof. Negowski is van meening, dat zijn geval voor den ingewijde niets bijzonders is. In Nederland werd in 1923 door Dr. Exalto een geval bekendgemaakt, waarbij hart- en ademhalingsstilstand voorkwam bij een kleine operatie van een zuigeling van zes maanden. Een rechtstreeksche inspuiting in de hartholte deed plotse-ling de kleur van het „liikje” veranderen, het kind begon te ademen en de polsslag was teruggekeerd. De periode van „klinischen dood” werd op 4 minuten geschat. Volkomen herstel volgde. Door meerdere buitenlandsche chirurgen zijn dergelijk gevallen medegedeeld. Zelf maakte ik in mijn 22-jarige praktijk éénmaal een geval van „klinischen dood” mede. Bij het bezoek aan een hartpatiënte verdween tijdens het voelen

van den pols plotseling de polsslag. De vrouw werd bleek, de onderkaak ging hangen, de oogpupillen werden wijd en het scheen dat zij stierf. Na onmiddellijk begonnen hartmassage onder den ribbenboog, gedurende naar schatting één minuut, werd de gelaatskleur plotseling rood en opende de patiënte de oogen. Zij vroeg mij of zij geslapen had. Zij leefde daarna nog drie maanden.

Een zeer merkwaardig recent geval is verleden jaar door drie Engelschen, Howkins, McLaughlin en Daniel, medegedeeld. Tijdens de operatie van een vrouw trad hart en ademhalingsstilstand in, die ongeveer twintig minuten duurde. De gebruikelijke methoden bij schijndood werden toegepast, uitgezonderd de inspuiting van adrenaline in de hartholte. Polsslag en ademhaling keerden terug, maar de patiënte bleef bewusteloos. Zij „overleed” in dezen toestand na 26 dagen. Hersenonderzoek, hierna verricht, bracht aan het licht, dat de hersenen beschadigd waren, in het bijzonder dat deel der hersenen, waarin het gezichtsvermogen is gezeteld. Deze bevinding is in overeenstemming met het geval Cherepanow, die tijdelijk niet kon zien, maar nog juist op tijd zich kon herstellen. Het geval Cherepanow is derhalve als schijndood op te vatten en de patiënte van de Engelsche chirurgen moet men als een doode beschouwen, van wie de organen haar dood nog 26 dagen overleefden.

Dr. V.

De Universiteit van Christus antwoordt

De Russische soldaat onderging verscheidene wetten. Daar is in de eerste plaats de vraag: Had deze mensch nog te leven, ja dan nee? Het antwoord is: Ja! anders had zijn ziel nimmermeer in het lichaam kunnen terugkeeren. In zijn geval had de ziel het organisme dus nog niet verlaten, zoodat het terugkeeren van de levensgeesten mogelijk was. Indien deze mensch echter zijn stoffelijk einde had moeten beleven zou geen dokter hem door welke kunstgrepen dan ook tot het aardsche leven hebben kunnen terugbrengen.

Wel komt men in de toekomst zoover, dat men het door den dood onbezielde lichaam kan laten functionneeren, zooals dat thans reeds bij afzonderlijke organen het geval is, naar uw dokter al eerder opmerkte. Men gebruikt die lichamen dan bijvoorbeeld voor proefnemingen en studie. Dit geschiedt door technische instrumenten, die straks naar uw aarde komen, zooals ik in mijn boek „De Volkeren der Aarde” mocht beschrijven. Deze brengen het „gestorven”, door de ziel verlaten organisme in verbinding met het protoplasma, de levensaura van de ruimte, de Goddelijke oerkracht, die de gansche Schepping in stand houdt, en nu bestaat het voort, maanden en jaren, ja eeuwen, als het noodig is. Door deze cosmische verbinding leeft het, zonder evenwel tot denken, voelen of handelen in staat te zijn, want, zooals gezegd, de persoonlijkheid is heengegaan, zoodat er geen sprake meer is van be-

wustzijn of ook maar onbewust-bewustzijn als tijdens een narcose.

Maar wat gebeurde er nu met uw Cherepanow?

Om u zijn toestand te verklaren, verbind ik u eerst met de boeken „Geestelijke Gaven”, die ik aan uw wereld mocht schenken. Daarin leest ge over een magiër, die door den schijndood binnen te gaan in staat was zich drie weken lang te laten begraven, zonder dat hij hiervan eenige schade ondervond. Hij vermocht dit, doordat hij de zeven graden van den slaap kende, waarvan de schijndood en het eigenlijke sterven tot de hoogste behooren. Gij moet u niet verbazen over het getal zeven en evenmin meenen, dat het zoo maar een getal is. Hier is van willekeur geen sprake. Daar het mij in dit verband te ver zou voeren om u de cosmische betekenis van het getal zeven in haar geheel te verklaren, moet het u voldoende zijn, wanneer ik zeg, dat wij, hemelingen, het in al Gods scheppingen naar voren zagen treden. Waarom zeven en niet vijf of tien? Omdat de evolutie in het Goddelijke Scheppingsproces telkens zeven stadia, zeven overgangen noodig had en heeft om den uiteindelijken graad van een toestand te bereiken. Niet meer, niet minder. Deze zeven fasen vinden we ook terug in het proces van slaap en dood. Eerst wanneer zij ten volle doorgemaakt zijn, treedt het definitieve sterven in en komt de ziel los van het lichaam om een ander bestaan, het astrale, te aanvaarden.

Wanneer de magiër den schijndood — den epileptischen slaap — wil beleven, stelt hij zich op zijn lichamelijke stelsels in en brengt die buiten werking door er tot op vijftiennegentig procent het leven aan te onttrekken. Deze overige procenten zorgen er voor, dat het organisme vitaal blijft. In dezen toestand is het zelfs niet meer mogelijk om den hartslag te hooren. De stoffelijke slag heeft opgehouden, maar de astrale neemt de werking over. Zij doet dit op de kracht van de vijf resteerende procenten, zoodat de dood niet kan optreden. Deze zou zelfs nog uitblijven, wanneer er slechts één procent concentratie aanwezig was, al komt het stervensgevaar zelfs voor den kundigen magiër dan echter wel benauwend dichtbij. Het terugtrekken van het leven tot den aangegeven graad geschiedt door hem heel langzaam en uiterst voorzichtig, anders zouden bloedstoornissen ontstaan. Precies op de minuut, door hem vastgesteld, laat de magiër het leven weer naar de organen vloeien en ontwaakt hij.

Cherepanow nu beleefde een dergelijk geval van schijndood. Maar daar dit hier niet uit vrijen wil geschiedde en zonder de kennis van den magiër, moest er hulp van derden komen om hem weer tot het leven terug te brengen.

Door zijn verwonding ontstond er bij hem een disharmonie tusschen lichaam en ziel. Er volgde een bewusteloosheid, die zoo diep ging dat de jonge soldaat voor dood neerlag. Nu traden duizenden wetten naar voren. Duizenden wetten voor elk stelsel apart. Ieder orgaan, elke cel reageerde naar de functie, die zij in het groote geheel bezitten. De artsen konden geen pols meer voelen, het hart en de ademhaling stonden stil, de oogen verwaasden, de pupillen verwijdden zich en de vitale reflexen konden niet meer worden opgewekt, zooals uw verslag meedeelt.

Wanneer u nu weet, dat de doodsverschynselen al tusschen den vijftien en zesden graad een aanvang nemen, dan beseft u ook hoe dicht de patiënt bij zijn sterven was. Om precies te zijn, enkele minuten! En dit alles doordat het „leven” met geweld tot één procent was teruggebracht. De bloedstoevoer naar hersenen en ruggemerg hield er door op, wat den biologischen dood tot gevolg zou hebben gehad wanneer niet binnen enkele minuten werd ingegrepen. De gewelddadige verstoring van dit levende-ik veroorzaakte een splitsing, die u door uw atoomgeleerden bekend zal zijn. Uitgaande van de edele organen splitste de eene levensvorm den anderen en wan-

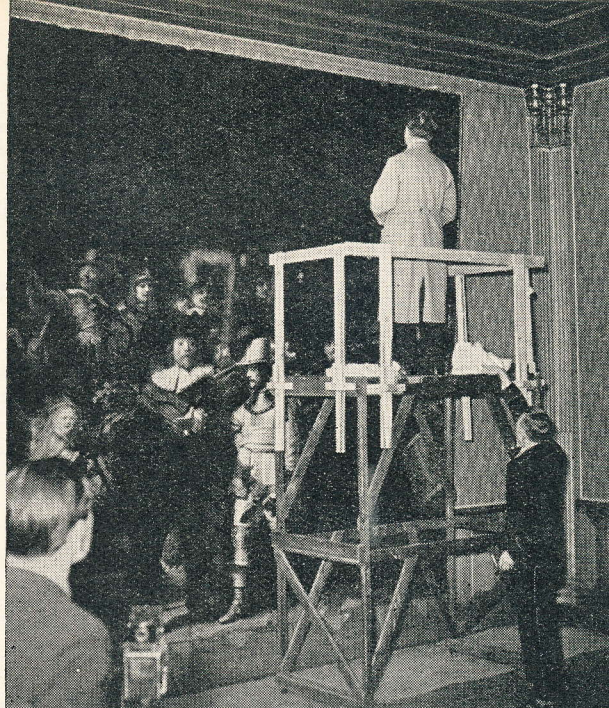
CHRISTUS ROEPT DE MENSCHHEID TOE:

„Ga beginnen met den stoffelijken en geestelijken opbouw. Hebt nu alles lief wat leeft, eerst dan gaan de sferen van licht voor u open. Gij kunt dan uw „Koninkrijk Gods” betreden. Gij zult met elkaar de wetten van God beleven en niets meer afbreken, gij zult alléén opbouwen. Gij zult hierdoor tot God uw Vader terugkeeren. Golgotha wacht u en de uwen!” — Uit het „Boek des Levens”, dat Christus in het Goddelijk Al voor de wereld schreef en dat tot ons kwam door het boek van de Meesters: „De Volkeren der Aarde”.

neer de wetten van de ziel als persoonlijkheid hier niet anders gewild hadden, zouden zij gedwongen geweest zijn ook het laatste procent leven af te staan om den dood te aanvaarden. Bij Cherepanow wilden die wetten, dat hij leven zou en hierdoor werd het den professor mogelijk in te grijpen.

Toch moest hier nog aan een andere voorwaarde worden voldaan, anders ware de dood toch nog gevolgd, nl. de voorwaarde van een gezond lichaam. Was het lichaam van Cherepanow niet gezond geweest, dan hadden hij en de professor zijn sterven onherroepelijk moeten aanvaarden. Dit moet u duidelijk zijn. Door stoornissen van bewuste en onbewuste ziekten (dit zijn ziekten die nog niet door verschijnselen in de openbaarheid zijn getreden) zou het normale terugkeeren van de ziel en daarmee van het dagbewustzijn verhinderd zijn. Het bewijs hiervan levert de Engelsche dame, die ondanks het medische ingrijpen niet tot bewustzijn kwam en overging. Een niet gezond lichaam en een verzwakking van de hersenweefsels door de operatie leverden hier stoornissen op, die via den schijndood tot den stoffelijken dood leidden.

De overige door den professor bij Cherepanow waargenomen verschijnselen kunnen u door de belevenissen van den magiër duidelijk zijn. Dat hart noch pols meer een reactie gaven, kwam, doordat het leven tot een minimum was teruggebracht en het astrale lichaam hun taak overnam. Het optreden van bloedstoornissen verklaarde ik u reeds. Rest mij nog de vraag, waarom het het langst duurde vooraleer het licht in Cherepanow's oogen terugkeerde. Deze storing van het gezichtsvermogen was mede het gevolg van den schok, die door het geweld veroorzaakt werd. Tijdens den daarop volgende schijndood onderging dit licht een verzwakking. Andere stelsels bezitten als massale kracht meer weerstand, wat verklaart, waarom het hart en de ademhaling bijvoorbeeld hun verrichtingen eerder konden aanvangen. Daar het licht in de oogen één is met de persoonlijkheid en diens bewustzijn en daarenboven direct een ontzaglijke taak — het zien, het waarnemen — te verrichten heeft, duurde het herstel van die organen het langst. Moest immers niet ook de persoonlijkheid zich eerst herstellen? Wat moest er door Cherepanow in die uren na zijn „opwekking” niet verwerkt worden. Werelden gingen er door hem heen. Er waren gedachten in hem bewust, maar meer nog onbewust, wat weer het nevelachtige van het gezichtsvermogen verklaart. Pas toen de persoonlijkheid haar vroeger bewustzijn herwonnen had, kon zij zien! Ook hier speelde de lichamelijke toestand van Cherepanow weer een belangrijke rol. Wanneer zijn oogen vóór zijn ongeval slecht, of zwak of ziek waren geweest, zouden er stellig weer andere en diepere stoornissen zijn opgetreden! Zoo is door ons, die het lichaam, de ziel en de wetten van leven en dood beheerschen, elke voorkomende toestand te

Kort na den oorlog werd door de commissie voor schoone kunsten te Amsterdam in diep geheim het besluit genomen om Rembrandts beroemde schilderij „De compagnie van Kapitein Banningh Cocq” — beter bekend als „De Nachtwacht” grondig te laten restaureeren. Met het voortschrijden van de eeuwen toch was het meesterwerk „verdonkerd” door dikke lagen balsem, mastiek, vernis en vuil en wel zoo erg, dat prachtige details onzichtbaar waren geworden. De hoogst-verantwoordelijke opdracht werd gegeven aan den restaurateur van het Rijksmuseum, H. H. Mertens, die er twaalfhonderd uren aan werkte, en met zulk een succes, dat we gevoeglijk van een „nieuwe” Nachtwacht kunnen spreken. De foto beeldt den heer Mertens af bij het reinigen van den uitgebreiden achtergrond.

ontleden. Wij kunnen niet als uw geleerden door een reactie overrompeld worden, daar wij de diepten van elken levensgraad kennen.

Samenvattend herhaal ik, dat Cherepanow door den geleerde geholpen kon worden, doordat de wetten van zijn leven dit mogelijk maakten. Zoo de hem toegemeten krachten verbruikt waren geweest, zou hij, ondanks het medische ingrijpen, onherroepelijk gestorven zijn! Laten uw materialisten dus geen eureka roepen in de meening, dat de dood thans overwonnen is en de mensch het leven in handen heeft. De mensch blijft ondergeschikt aan de natuurlijke, dit zijn de Goddelijke, wetten, anders zou het menschelijk bestaan een chaos worden.

LICHT UIT BOEKEN

Telkens en telkens moeten wij ons op de liefde bezinnen. In de allereerste plaats moet dat in ons huwelijk geschieden. Door het huwelijk immers zijn wij met de ruimte verbonden en voelen wij, de moeder vooral, Gods hart kloppen. Welke mensch heeft het huwelijk en het moederschap wel eens in dit licht gezien? En toch, door dit te doen, gaat ons hart open van eerbied, van ontzag, van liefde. Het huwelijk is heilig en wie het bezoedelt, bezoedelt zichzelf en de schepping, bezoedelt God! Wie zich echter voor het huwelijk gereed maakt, er naar streeft het hooger en heiliger te maken, zal ervaren, dat hij tevens in liefde toeneemt. En zoo wil het God, zoo wil het Christus!

Wie zich gereed maakt voor het huwelijk, maakt zich tevens klaar voor de broeder- en zusterliefde en eindelijk voor de tweelingliefde. Want wie kan waarlijk zeggen:

Ik heb de menschheid lief — als hij nog niet in vrede kan leven met het wezen naast hem?

Wie groeien wil in de liefde, begint er mee zich dienstbaar te maken. Alleen door te dienen, door alles van zichzelf in te zetten, raakten de sferen van licht en het Al bewoond. Alleen door te dienen kon het zieleleven tot God terugkeeren.

In de hemelen aan onze zijde is elke ziel er op uit zich dienstbaar te maken, een ieder werkt en dient onophoudelijk. Als dit eens op aarde het geval zou zijn, gelooft u niet, dat het daar dan een hemel zou worden?

En hoe harder we werken, hoe meer we van onszelf geven, hoe meer geluk we zelf ontvangen. Want dit is de groote wet in de sferen: alles wat wij voor anderen doen, keert weer naar onszelf terug!

(Uit „Door de Grebbelinie n. h. Eeuwige Leven” door Joz. Rulof)

PLEIDOOI

VOOR SOCIALE HERVORMINGEN

EN RECHTSZEKERHEID

Gegrepen door den nood van onze dagen richtte een volging van de Leer, Bert Höfelt, onderstaande missive tot den Raad van Ministers te 's-Gravenhage. Wij drukken haar af in de vurige hoop, dat de strekking ervan zal spreken tot allen, die verantwoordelijk zijn voor den stof-felijken en geestelijken opbouw van onze gemeenschap. En wie is dat niet?

Excellenties,

Wanneer men den waanzin van de maatschappij, waarin wij momenteel leven, aanschouwt, waarin naast corruptie, bandeloosheid en slapheid, rechteloosheid, sociale schijnheiligheid, schijnheiligheid en een slap extract van z.g. Christendom ten toon gespreid worden, vraagt men zich af, waartoe dit alles leiden moet, en dan geef ik u ten antwoord: tot een *derden* wereld-brand, tenzij wij zelf den weg weten te vinden om al dezen slechten eigenschappen het halt toe te roepen.

Wij hebben nu den vreeselijksten oorlog, dien de wereld ooit gekend heeft en waarin de menschen elkander onnoemelijk leed berokkend hebben, achter den rug en nu vraag ik u in allen ernst: zijn wij niet verplicht alles te doen, om te voorkomen, dat de wereld nogmaals zooiets of wellicht iets nog ergers te dragen krijgt? En laten wij daarbij vooral niet alle schuld bij de Duitschers en hun handlangers zoeken, maar onze hand terdege in eigen boezem steken, ten einde bewust verbetering te zoeken, door voor het Goede te vechten. Ik voor mij zie geen andere mogelijkheid dan dat een gedeelte van ons menschen zichzelf in zekeren zin opoffert, door zich coûte que coûte voor een betere maatschappij in te zetten, om de rotheid in onze maatschappij, waarvan de fundamenteen voorzeeker een steunpunt vinden in den tijd van vóór 1940, ja zelfs vóór 1914, uit te bannen. En laten wij ons zelf toch niet wijsmaken, dat de enkeling NIETS bereiken kan, want een werkelijk KRACHTIGE wil doet WONDEREN. Dit hebben wij toch kunnen zien aan mannen als Napoleon en Hitler. Deze mannen hebben zich met zeer veel vuur voor het KWAAD ingezet. Is het dan niet bedroevend te noemen, dat na 2000 jaar Christendom er geen staatsman genoemd kan worden, die zich met evenveel vuur voor het goede gegeven heeft, als de twee bovengenoemde genieën zich voor het KWAAD gegeven hebben? Indien er toch maar eens enkele menschen waren, die, zichzelf wegcijferend, die FELHEID voor het GOEDE konden voortbrengen; WONDEREN zouden er geschieden, en ziet toch in, dat, indien dergelijke offers niet gebracht zullen worden, wij in den mestput van ellende zullen blijven zitten en de DERDE wereldoorlog ZEKERHEID wordt. Die oorlog wordt in onszelf bepaald, evenzeer als de vorige in onszelf bepaald werd, maar nu, na al het vreeselijke, hetgeen wij doorgemaakt hebben, staat het voor mij vast, dat het ons mogelijk is, DE WERELD DIT LEED TE BESPAREN.

Wij zullen ons geheel dienen te geven om de wereld te helpen optrekken tot een hooger bewustzijnsgraad, die naast een behoorlijke sociale verzorging en een zij het dan ook nog betrekkelijke gelijkheid, rechtszekerheid voor allen met zich meebrengt. O, gij ziet het niet zoo donker in als ik, wellicht; ik zal u wel even wakker schudden. Slechts een paar luttele voorbeelden wil ik noemen. Ik zie vele advocaten, knappe rechtsgeleerden. Hoe vele van hen zetten zich met evenveel vuur in voor een PRO-DEO-zaak, als voor een zaak, waaraan wat te verdienen valt?

Welk percentage van ons volk kan daardoor zijn RECHT verkrijgen? Waarom zorgt gij er niet voor, dat de rechtskundige hulp, evenals de medische verzorging, ondergebracht wordt bij de Raden van Arbeid en dat dan de „fonds-advocaten” voor den te verrichten arbeid betaald worden. Dit zal zeker niet afdoende zijn, maar een stap in de goede richting beteekenen. Een rechtsstaat is een staat, waarin naast de mogelijkheid recht te verkrijgen, ook allen burgers daartoe de gelegenheid gegeven wordt. Ik zie vele ambtenaren; hoevelen doen er net zoo veel voor een armen drommel, die niet het „intellect” bezit om een beetje billijkheid en recht los te krijgen, als voor een ontwikkelden heer? Ook zie ik vele doctoren, specialisten, ja ook tandartsen; hoevelen van hen springen, hetgeen hun taak is, in de bres voor de menschheid, staan met liefde ook voor de menschen, wien het fatum geld noch kennis toebedeeld heeft, klaar? Hoevelen van hen springen niet met de fondspatiënten om als met „vee” en maken niet juist van de fondsen een zeer lucratief baantje?

En waarom krijgt de uit de „volksklasse” voortkomende ondergeschikte ambtenaar, zonder bepaalde basis-ontwikkeling, niet de gelegenheid, bij dienovereenkomstige prestaties, hogere functies te bekleden? En dit geldt, hoewel in mindere mate, ook voor de particuliere bedrijven. En zoo worden alle menschen eigenlijk in een zekeren toestand vastgezet; zij kunnen er zonder buitengewone prestaties, waartoe de doorsnee mensch nu eenmaal niet in staat is, niet meer uitkomen, en krijgen daardoor een zekere wrok tegen de maatschappij, die hun zelfs geen kans wil geven op een beetje comfort en geluk. En in die wrok vinden wij terug de kiemen voor gekrakeel, strijd en uiteindelijk oorlog.

En dan die VERVLOEKTE werkloosheid, die menschonteerend drukt op vele gezinnen en die hoe dan ook het teken is van den graad van ONBEWUSTHEID van regeering en volk. Wij hadden toch gemeend te mogen verwachten, dat regeering en volksvertegenwoordiging van het NIEUWE Nederland alles in het werk gesteld zouden hebben, *zonder middelen te ontzien*, om de werkloosheid op te heffen. En nu kan men komen aandragen met allerlei moeilijkheden, die die opheffing van de werkloosheid in den weg staan, ik WIL noch KAN deze aanvaarden en ben van oordeel, dat de Nederlandse regeering na den oorlog dermate van den wil tot opheffing van de werkloosheid beziel had behooren te zijn, dat de daardoor ontstane daadkracht wonderen had verricht en alle tegenstrevende elementen had weten weg te vagen.

De sociale verzorging staat er dus m.i. al even beroerd voor als de democratische gelijkheid, maar indien men de RECHTSZEKERHEID van het land na den oorlog beziet, moet men werkelijk huiveren. De rechtsverkrachting en de gerechtelijke MOORDEN zijn niet van de lucht geweest.

In Art. 11 K.B. D 61 werd de doodstraf ingesteld, hetgeen indruischt tegen art. 57 van de Grondwet, waarin staat: „Bepalingen door straffen te handhaven worden in dien maatregel niet gemaakt dan krachtens de wet”. Wellicht kan de doodstraf aan delinquenten, voltrokken voor 4-3-46, nog rechtmatig zijn geweest, als het desbetreffende rechts-college zich beroepen heeft op art. 9 Staatsblad 1352 anno 1921, indien althans de veiligheid van den Staat haar toepassing geëischt heeft, hetgeen wel weer twijfelachtig mag heeten.

Voorts zijn de leden van de bijzondere colleges, die recht moe-

ten spreken, niet voor hun leven benoemd, al weer in strijd met de Grondwet. Kamerlid Donker heeft in de 2e Kamer terecht op verschillende kwesties gewezen. Ex-minister Kolfshoten, alsmede de huidige minister v. Justitie, hebben duidelijk doen blijken, dat zij geenszins met de „rechtspraak”, zooals die op grond van de verschillende K.B.'s plaats vindt, ingenomen zijn. Minister Kolfshoten heeft letterlijk in een debat over de doodstraf gezegd: „Het gaat om de positie waarin de verschillende colleges, die hierbij een rol spelen, zullen komen te verkeeren. Het gaat om de vraag, welke houding zij zullen aannemen, indien blijkt, dat tegen hun bestaan zich principieele bezwaren zouden ontwikkelen, die bij toetsing aan constitutioneele normen en beginselen niet denkbeeldig zijn. Waar vaststaat, dat deze in noodrecht verankerde colleges zijn in strijd, in flagranten strijd zoo men wil, met de Grondwet”.

Mr. Sassen (Handelingen 1254) heeft gezegd: „Het is zeker niet zoo, dat ieder, die wat op zijn geweten heeft, ook ter verantwoording wordt geroepen. Het is zeker wel zoo, dat men den een ten laste legt wat men een ander niet aanrekent. En het is óók zoo, dat er een niet geringe onevenredigheid bestaat tusschen de verschillende straffen, aan dezelfde soorten van delinquenten opgelegd”.

Mr. Sassen geeft toe (Handelingen 1255) dat „de bijzondere rechterlijke macht een afwijking is van de Grondwet”, ergo geen rechtsgeldig vonnis kan wijzen. In dezelfde rede geeft hij toe, dat de dossiers betreffende delinquenten zoo lang mogelijk voor de raadslieden ontoegankelijk waren en dat dezen raadslieden vaak onnoodig groote moeilijkheden in den weg gelegd werden.

Ik citeer uit de rede van kamerlid B. J. Stokvis (Handelingen 1258): „De bevrijding bracht ons een nieuw politiek strafrecht en strafrecht-proces: ongrondwettig, strijdig met de klassieke beginselen van het juris poenale, onhanteerbaar in de practijk”, en „wij zagen hoe om onbegrijpelijke redenen lichte gevallen zwaar en om nog onbegrijpelijker redenen zware gevallen licht gestraft werden. Wij zagen hoe onbelangrijke N.S.K.K.-mannen voor lange jaren uit de maatschappij gebannen werden, maar dat de landsverraderlijke werkzaamheid van den „kamerad-leider” Arnold Meyer, die niet afliet in woord en geschrift „een Nederlandsch-Duitsche samenwerking op breederen grondslag” te propageeren, die niet moede werd zijn aanhangers op te wekken een „legioen” te formeeren om „het groote, bloedverwante Deutsche volk”, zooals hij dat uitdrukte, in zijn strijd ter zijde te staan, dat het fascistisch bedrijf van den zwartfronter, die in een artikel in „De Weg” van 22 Juni 1940 plechtig verklaarde, voortaan te willen beminnen, wat Duitschland bemint, en haten wat Duitschland haat”, met enkele jaren interneering wordt gehonoreerd. Wij zagen politiek misleide, onbeteekenende brood-N.S.B.-ers tot langdurige vrijheidsstraffen veroordeeld, maar de Haagsche politiecommissaris, door wiens gedragingen tijdens de bezetting vele tientallen illegale strijders het leven hebben moeten laten, bevindt zich op vrije voeten, met „verlengd Kerstverlof”. Is het verwonderlijk, dat alom verbittering heerscht? Er is verbittering in de kampen en verbittering buiten de kampen. Want hinkend en struikelend gaat thans het recht zijn kronkelwegen in Nederland”.

Verder zegt kamerlid Burger (Hand. 1267): „Nog steeds is het geen uitzondering dat menschen, die bijna 2 jaar in gevangenschap zijn gebleven, door de desbetreffende colleges worden vrijgesproken”.

Vooropgesteld dat ik zeker niet in de bres spring voor de N.S.B.-ers, die ernstige misdrijven gepleegd hebben, maar veel eer opkom voor een bewust Nederland en daarmee voor de rechtszekerheid in onzen staat, vraag ik mij af, of niet de rechtsverkrachting grootendeels te wijten is aan de rechters van de bijzondere rechtscollages, die nu in zekeren zin de veiligheid van den staat wederom in gevaar brengen, aangezien deze rechtsverkrachting juist den voedingsbodem voor het nationaal-

socialisme vormt. Ik kan, gezien de omvangrijkheid der onderhavige materie, wel door de vingers zien, dat de Staten-Generaal Vrouwe Justitia niet voor den stank der rechtsverkrachting hebben kunnen vrijwaren, de rechters echter, die steeds bij het bepalen van een straf zich dienen af te vragen, in hoeverre zij competent moeten worden geacht een bepaalde straf op te leggen, verdienen niets dan blaam en het zijn de rechters van de bijzondere rechtscollages, die door het voor zichzelf bepalen van hun rechterlijke competentie een spaak hadden moeten steken in het fataal draaiend wiel der rechteloosheid en zoodoende Nederland behooren te behoeden voor een toestand van bewusteloosheid, die het, ongeacht alle illegale hielden, beleeft. Zeer toe te juichen vind ik het, dat op het departement van Justitie tot uiting gekomen schijnt te zijn, dat men daar den rechters van de bijzondere gerechtshoven geen normale promoties gunt (Hand. 1257 Rede Hr. Sassen).

Er bestaan globaal bekeken 2 soorten menschen in Nederland, d.w.z. „misdoeners”, de grootste categorie, zij, die alles, wat zij doen, slecht doen, die grootendeels in zekeren graad alleen nog maar de afbraak kunnen dienen en tot het doen van het goede niet of in geringe mate in staat zijn, en „misdadigers”, die (naast het bezitten van voornoemde kwaliteiten) bovendien nog een misdrijf of wat de „misdoeners” als een misdrijf zien gepleegd hebben. En het mooie of het leelijke — dit is hoe men het ziet — is, dat de „misdoeners” door hun instelling het ontstaan van misdadigers bevorderen. Dit wordt door politici en persmensen vergeten, als zij er op wijzen, dat het zoo vreeselijk is, dat het nationaal-socialisme in den vorm van bepaalde organisaties als de „Weerwolven” den kop weer opsteekt. Het feit, dat zulks zoo is, is een bewijs ervan, dat Nederland nog uiterst weinig aan BEWUSTZIJN gewonnen heeft. Kunt gij niet aanvoelen, dat, evenals een mensch, die in het stoffelijk vuil verkeert, luizen en vlooiën krijgt, de Staat, die zich geestelijk in het vuil blijft voortbewegen, geestelijke luizen en vlooiën in den vorm van een nieuw soort N.S.B.-ers zal kweken, doordat hij daarvoor een bij uitstek geschikten voedingsbodem vormt?

Resumerend doe ik met vuur een beroep op uw goede, veelal Christelijke gezindheid, om althans de ergste misstanden uit den weg te ruimen, verreikende sociale maatregelen te nemen en de zware gevallen van de politieke delinquenten, zoodra de nieuwe wet van kracht zal zijn geworden, door de ervoor in aanmerking komende gewone rechterlijke instanties, te laten herberechten, daarmee bereikend, dat Vrouwe Justitia zich wederom eenigszins bij ons thuis zal gevoelen.

Den Haag, 25-4-1947

Bert Höfelt

LICHT DOOR GOEDHEID

De hemelen van God zijn geopend voor elkeen, die het goede wil en volbrengt. Zoo zeggen het de astrale wetten voor den enkeling, de massa en de menschheid. Vroeg of laat staat ge voor deze werkelijkheid. In de Eeuw van Christus moet ge tot een besluit komen, het goede te volgen, dan wel te volharden in het kwaad. U moet kleur bekennen, u moet kiezen. Zoo ge het niet zelf kunt, wordt ge er toe gedwongen. In deze Eeuw voltrekt zich dit en niemand, die aan die werking ont-komen kan. Niet één ziel van God kan thans nog langer een eigen weg bewandelen en zijn medemensch negeren. Vergeet en vergeef. Deze gevoelens brengen u in de armen van Christus. Gun elkander alles, deel uit, al is het dat, wat gij denkt zelf noodig te hebben!

Uit Jozef Rulof's „De Volkeren der Aarde”

BEZIT DE CHRISTIAN SCIENCE DE WAARHEID DIE VRIJMAAKT? (I)

Korte levensschets

Er zijn weinig godsdiensten, die zoo het stempel van hun stichter dragen als de Christian Science. Door derhalve het leven van Mary Baker Eddy weer te geven, wordt tevens het ontstaan en de ontwikkeling van de Christian Science-beweging beschreven.

Mary Morse Baker dan werd op 16 Juli 1821 te Bow in New-Hampshire geboren. Voorgegaan door haar vrome ouders wijdde zij zich reeds in haar prille jeugd aan den dienst van God. Haar vertrouwen in Hem was reeds in die jonge jaren zoo groot, dat zij, toen zij eens koortsig te bed lag, onmiddellijk gehoorzaamde aan het bevel van haar moeder om Hem door een vurig gebed genezing af te smeeken, waardoor zij inderdaad genas. Van kind af aan bezat Mary Baker de hoop „iets te worden”. Wanneer haar toen gevraagd werd, wat ze ging doen, als zij groot was, antwoordde zij steevast: „Ik wil een boek schrijven”.

Twee en twintig jaar oud trad zij in het huwelijk met George Washington Glover. Tijdens de bootreis naar hun huis in het Zuiden, brak er een storm los, die zelfs den kapitein verontrustte. De Glovers knielden in hun hut neer en baden God, dat Hij hen redden mocht. Dadelijk hierna bedaarde de storm, zoodat de kapitein van „een wonder” sprak. Een half jaar later werd haar echtgenoot op een zakenreis door de gele koorts aangetast. Weer wendde zij zich door een gebed tot God en wel met zooveel succes, naar Lyman P. Powell in zijn biografie over haar meedeelt, dat de dokter aanleiding vond te zeggen: George Glover zou zonder de gebeden van zijn vrouw reeds eerder gestorven zijn. Weinige maanden later werd haar zoon geboren. Zij hertrouwde

de met Daniel Patterson, die zich echter allengs een zorgeloos man toonde, onbekwaam om zelfs maar in het onderhoud van de zijnen te voorzien. Mary Patterson — Baker was in die dagen een eenzame, verlaten vrouw, dag aan dag aan het bed gekluisterd en sedert geruimen tijd lijdend aan een ziekte van het ruggemerg, waardoor zij een hulpelooze invalide was. In dien afschuwelijken tijd beloofde zij haar God, dat zij haar heele leven aan de verzorging van zieken zou wijden, indien Hij haar haar gezondheid wilde teruggeven. Haar echtgenoot bracht haar homoeopathische geneesmiddelen mee, die haar evenwel niet baatten, wat haar sceptisch maakte met betrekking tot materiele geneesmiddelen. Toen kwam Dr. P. P. Quimby in haar leven, een genezer van wien groote roep uitging. Deze behandelde haar door zijn methode, die als een vertooning van de macht der suggestie omschreven wordt. Door haar vurig geloof hielp zij hem zoo, dat haar pijnen verdwenen. Na een tijd kwamen deze echter weer terug, doch zonder haar te ontmoedigen: Zij bleef gelooven, denkend aan Christus' woorden: „Zoo gij een geloof hebt als een mosterdzaad... zal niets u onmogelijk zijn.”

Het contact met Quimby en zijn wijze van genezen zetten haar meer dan nog dan daarvoor tot denken aan en het resul-

taat hiervan was, dat zij een eigen methode ontwikkelde, waaruit de Christian Science ontstond.

Intusschen werd zij door haar man in den steek gelaten, waarna zij den medicus Eddy huwde, die haar in haar werk terzijde stond. Zij verloor hem vijf jaar later door den dood, waarna zij zijn naam bij den haren behield. Toen reeds was het boek onder de menschen, dat haar en haar leer over de wereld zou brengen, te weten „Science and Health, with key to the Scriptures”. Om dit boek, waaraan zij jaren lang gewerkt had en dat als de Bijbel van de Christian Scientisten

kan worden beschouwd, uit te geven, legde zij zich toe op genezing, terwijl zij weer later overging tot het onderrichten van haar leer. Het vaststellen van het lesgeld gaf haar aanvankelijk moeilijkheden, maar zij loste deze op op een wijze, die karakteristiek is voor haar persoon en haar leer. Ook nu namelijk vroeg zij haar God om raad en uit haar aantekeningen blijkt, dat Hij haar verhoorde en een prijs opgaf. In den zomer van 1875 begon zij met kerkdiensten haar zending naar buiten, waarna zij toen op vier Juli 1876 het grootere Christian Science Genootschap vestigde, terwijl drie jaar later de wettige erkenning kwam onder den titel „Church of Christ, Scientist” met de verplichting, dat de kerk in Boston zou worden gevestigd.

Toen Mary Baker Eddy op 3 December 1910 de stoffelijke oogen sloot bezat haar beweging kerken in vele landen, terwijl van haar „Science and Health” thans meer dan twee honderd en vijftig drukken zijn verschenen. Er wordt onvoorwaardelijk de hand gehouden aan de richtlijnen, welke de stichtster eens vaststelde, gehoorzaam

aan het bevel, dat zij den Christian Science Raad van Directeuren bij haar leven gaf: „Geef nooit het reglement, noch den bijzonderen bestuursvorm van de Moederkerk prijs. Ook al ben ik niet persoonlijk bij u, Gods Woord en mijn instructies in het reglement hebben u tot nu toe geleid en zullen u verder veilig blijven leiden.” Het beschouwen van Mary Baker Eddy's leven is leerzaam omdat daaruit zoowel de goede klanken van haar leer als de verkeerde duidelijk naar voren komen. Weldadig bijvoorbeeld is het vertrouwen van haar en haar volgelingen in Gods almacht, maar door de wijze waarop zij het toepassen, is ditzelfde geloof afschuwelijk gevaarlijk en onbewust! Het getuigt van inzicht, wanneer Mevrouw Baker leeraart, dat Gods Geest levend moet worden in 's menschen gedachten en handelingen, maar indien dit voert tot absolute ontkenning van de materie, van zonden en ziekten, dan blijkt er uit, dat zij bij haar voorlichting niet door dien Goddelijken Geest geleid werd. Zij toont haar rein-religieus karakter door haar leerlingen bij voortduring op te roepen tot gebed, maar wanneer zulks tot excessen voert, doordat zij er geen grenzen aan stelt, dan moet zij tevens haar doode punt aanvaarden. Zoo is het ook, wanneer zij haar volgelingen onzelfzuchtige liefde voorschrijft, liefde voor zijn vijanden, nederigheid, gematigheid, kracht, zijnde

MARY BAKER EDDY
(naar een schilderij van E. Hergenroeder)

Hellen en Hemelen (3)

DE MENSCH IN GOD

In onze vorige beschouwingen volgden we de ontwikkeling in het menselijk denken ten opzichte van zijn Goddelijken Schepper. We zagen hoe de mensch uit het begin der oertijden nog totaal geen besef had van een god of een godsdienst (het atheïsme). Onder den druk van de omstandigheden echter ging hij allengs gelooven in het bestaan van een hoogere macht, waaraan hij ondergeschikt was en die hij gunstig wilde stemmen door hem te vereeren in symbolen, beelden en toovermiddelen (fetischisme, idololatrie en totemisme). Hieruit rees het beeld van een godheid met nog menselijke eigenschappen (anthropomorfisme), terwijl na het uitgroeien van families tot stammen het veelgodendom of polytheïsme ontstond. Er moest een lange, bewogen tijd verstrijken vooraleer toen via het henotheïsme (de opperheerschappij van een oppergod) het geloof in den alleenigen God (het monotheïsme) zich vestigde.

Zoo groeide de mensch door de tijden rustig, zonder schokken, maar immer aangespoord door een gevoel in en buiten hem naar zijn Schepper. Wat hij gedurende dit proces aan gedachten en ervaringen won, gaf hij door aan zijn naaste, die nu op zijn beurt tot denken en handelen kwam en aldus tot verrijking van de godskennis bijdroeg. Deze overdracht geschiedde in allerlei vormen: bij het kampvuur, tijdens den trek, door legenden, mythen, balladen, levensbeschrijvingen en spreekwoorden. Verbeelding en werkelijkheid vloeiden ineen, door overlevering ontstonden verminkingen en vaak ook vervalschingen, wanneer de eigen leer daarmee gediend was. Hoe dan, ook de mensch was bezig en hij is het nog — en benadert telkens meer het waarachtige en volledige beeld van zijn God als Schepper!

Bijbel en Openbaring

Wanneer we nu de christelijke godsdiensten nader bezien, constateeren we, hoe ook zij in hun groei door de aan hen voorafgaande stelsels zijn beïnvloed. Symbolen en toovermiddelen als sacramenten vinden we, verdiept en vergeestelijkt, bij hen terug. In hun tierenden, hatenden, berouwvollen en strijdenden God den Vader herkennen we den vermenschelijken god van de primitieven, terwijl we het polytheïsme min of meer vermengd terugvinden in hun opvatting, die den duivel als god van het kwaad een plaats geeft onder de heerschappij van den Eenig-goeden God. Dezelfde beïnvloeding toont 'het boek' dezer Christenheid: de bijbel. Dit is door meerdere voorbeelden aan te toonen, maar vooral door het paradijsverhaal met den zondeval. Voor we hier echter nader op in gaan, dienen we de waarde van dit boek en zijn uitspraken te onderzoeken.

de voornaamste eischen der Christian Science. De ziel, die anderen tot de ontwikkeling van zulke eigenschappen aanzet, verdient de achting van elkeen, maar haar woord krijgt toch eerst zin, wanneer zij er den geestelijken graad van kent, daar toch die alleen beteekenis heeft voor God. Mary Baker Eddy moge dan met haar mede Christian Scientisten van meening zijn geweest, dat God haar bij haar zending leidde, de waarheid is niettemin, dat zij slechts op eigen kracht bezig was en hierdoor ernstige fouten maakte. In een volgend artikel gaan wij hier nader op in.

Wie den Christen vraagt naar de herkomst van zijn bijbel, krijgt het stellige antwoord, dat God zelf de maker er van is. Zoo aanvaardde het Vaticaanisch Concilie eens de volgende stelling:

„De Kerk beschouwt ze (de heilige boeken) als heilig en canoniek, niet omdat zij — na door zuiver menselijke werkzaamheid geschreven te zijn — door haar gezag werden goedgekeurd; ook niet alleen, omdat zij zonder dwaling de Openbaarheid bevatten, maar omdat zij, als zijnde onder ingeving van den Heiligen Geest geschreven, God tot schrijver hebben en als zoodanig aan haar, de Kerk, zijn overgeleverd.”

Dezelfde opvatting huldigen de protestantsche kerken, wanneer zij getuigen, dat „God zich met allerheiligste precisie in Zijn Woord heeft geopenbaard”.

Zij beschikken echter niet alleen over een dergelijk heilig boek. Elke godsdienst bezit er een. We noemen o.a. de Bhagavat-Gita, het heilige boek van de Hindoes; het Evangelie van Boeddha; de Zend-Avesta van de Perzen en den Koran van den Islam. Elk van deze boeken wordt door de eigen geloovigen hemelhoog geprezen, als zijnde onder Gods invloed tot stand gekomen. De vraag komt nu op: wie van hen heeft gelijk? Immers of God legde in elk van deze schrifturen een deel van Zijn waarheid, zoodat zij te zamen het totaal van Zijn Openbaringen bevatten, of slechts één er van is juist, waardoor de overige niet meer dan menselijke maakzels zijn.

Meester Zelanus sprak zich hierover ondubbelzinnig uit in zijn boek „De Volkeren der Aarde door Gene Zijde gezien”. Geen van deze boeken kan er aanspraak op maken direct door God te zijn geïnspireerd. Stuk voor stuk bevatten zij een menscheelijken uitleg van het Goddelijke Scheppingsplan. De werken ontstonden uit het — begrijpelijke — verlangen van den mensch voor zichzelf en anderen een beeld te bezitten omtrent de werelden en wetten, waarin hij leefde. Zijn eigen bewustzijn ging toen spreken en de gevolgen waren er dan ook naar. Er ontstonden boeken, die wemelen van fouten en onwaarschijnlijkheden en wel zoo erg, dat zij bij het voortschrijden van de tijden en de kennis geen stand meer kunnen houden. Bepalen we ons tot den Bijbel. Welke geloovige, die vrij en zuiver durft denken, kan nog één oogenblik gelooven, dat de massa's zedelijk minderwaardige opvattingen, welke daarin liggen opgetast, uit God zijn? Wie van hen durft onzen Vader van Liefde de auteur noemen van de vloek- en wraakpsalmen daarin? En welk theologisch brein, hoe scherp geslepen dan ook, kan Hem verantwoordelijk stellen voor de vele onjuiste natuurwetenschappelijke bijzonderheden, welke de Bijbel meedeelt?

God heeft dan ook met het schrijven er van niets uitstaande, hier waren menschen bezig, die voorzeker met een geloovig hart, maar met een zeer beperkte kennis en meer dan eens geleid door wat zij van andere godsdiensten overgeleverd kregen, een verminkt beeld ophingen van een werkelijkheid, die doordat zij uit God is, nimmer door een aardsch gebonden menscheelijk brein omvat kon worden.

Wij stipuleeren dit zoo nadrukkelijk ook in verband met de „Openbaringen” van den Bijbel omtrent den zondeval van den mensch — onthullingen, die zoo laag-bij-de-gronds zijn en zoo wreed, dat leven en denken van millioenen menschen er nog door vergiftigd worden!

7. Over Goddelijke mogelijkheden, een Egyptischen Tempel, duisternis en overwinning

Wanneer u de kleine geschiedenis, die ik hieronder ga neerschrijven, uitgelezen hebt, zult u mij misschien een droomer noemen. Niets is minder waar. Ik verzon het verhaal niet, maar groepeerde slechts de feiten, zooals het leven mij die dicteerde. Om mij te kunnen aanvaarden verzoek ik u mijn vorig artikel in deze nogmaals te lezen. Dat, waarin ik tot de conclusie kwam, dat de mensch noodzakelijk meerdere levens doorleefd moet hebben om tot bijzondere prestaties te kunnen komen. Vanwaar ontving een Rembrandt anders de denkkraft, de techniek en de visie om zijn wereldvermaarde „Nachtwacht” te te kunnen schilderen? Van God, zult ge wellicht antwoorden. Maar dat klinkt niet erg aannemelijk, want als dat het geval is, rijst de vraag: Waarom hij wel en een ander niet? Wat deed hij, dat hij zulk een machtig geschenk ontving, en wat lieten de ongelukkigen na, die in de krankzinnigengestichten een dwangbuis toegewezen kregen? Een Vader van Liefde zou toch zoo'n vreeselijke onrechtvaardigheid niet kunnen begaan? Neen, het is de mensch zelf, die zijn lot, zijn kunnen bepaalt. Deze werkelijkheid zult ge telkens en telkens in André's boeken tegen komen. Zij is de grondwet van de Leer, die hij van de hemelingen als vrucht hunner ervaringen ontving. Zij voert ons ook tot zijn eigen leven — of beter tot zijn levens. Ook hij kreeg de geestelijke gaven, die hem tot een leeraar voor de wereld maakten, niet maar geschonken. Zij moesten stukje voor stukje worden opgebouwd en het duurde duizenden jaren, vooreerst zij kracht en beteekenis kregen. Van dien strijd wil mijn kleine geschiedenis een en ander mededeelen. Moge zij een plaats krijgen in uw hart en u aan het denken brengen over de mogelijkheden, welke God in Zijn oneindige goedheid schenkt aan Zijn kinderen, die streven naar het volmaakte!

De jongen Dectar ligt in het warme zand. Hij heeft zijn handen achter het hoofd gevouwen en zijn blik volgt den vogel, die naar den hemel vliegt. Ver gaat de vogel, maar verder wil Dectar. Terwijl het diertje alweer met groote cirkels naar omhoog komt, zeilt Dectar weg met de wolken, maar ook die brengen hem niet waar hij zijn wil en dan sluit hij de oogen. De aarde vervaagt en nu ziet de jongen in de wereld, waar zijn stoffelijke oogen hem niet brengen kunnen, een wereld, die achter de wolken ligt, hooger dan een vogel vliegen kan. Maar nu verdriift een stem hem uit zijn droomwereld en zuchtend staat hij op. Zijn moeder riep zijn naam. Met snelle sprongen gaat hij op haar toe en hij is dan meteen weer het kind, dat zijn droomen vergeten is en vol liefde de handen van zijn moeder kust, die zich als zoo vaak over zijn lange uitblijven ongerust maakte.

Ze is klein en vettig, Loca, de moeder van Dectar, en in dit plumpe, met smerige schapenvellen omhangen lichaam zit haar geest als in een kerker gevangen. De menschen behandelen de simplen slecht, zoodat ze hen meer vreest dan het wilde dier. De eenige, die glans kan brengen in haar doffe oogen, is Dectar, die voor haar zon en ster, hemel en aarde is.

Toch zullen de menschen haar ook dit geluk ontnemen. De priesters uit den tempel van Isis komen de schatting halen, die een ieder aan den tempel te betalen heeft, ook Loca, en dan zien zij in den slanken, wakkeren Dectar een priester voor hun tempel. Zij nemen hem mede en met al haar tranen verhindert Loca het niet... De maan moet duizenden malen rijzen vooreerst het leven hen weer te zamen brengt, maar dan zal Loca's hart lichter wegen dan een duivenveer en het zal zingen gelijk een harp. Loca's hart, dat eens zwaar woog van verdriet, omdat het offeren moest.

De zesjarige Dectar wordt in den tempel van Isis opgenomen en ontvangt er z'n eerste lessen. Hij zal voorloopig niet meer door de velden zwerven, waar hij iederen steen en elken boom kent, of liggen langs den kant van de rivier, waar hij ademloos toekeek, als een groote brak langsvaer, door krachtige roeiers voortbewogen. En ook zal men hem niet meer zien bij het paleis van Pharao, waar hij urenlang kon wachten om de prinsessen te zien voorbijkomen, in fonkelende draagstoelen. Wel zal hij echter naar den hemel blijven kijken, wetend, dat hij eens hooger zal vliegen dan een vogel, om achter de wolken de werelden van zijn droomen te ontdekken.

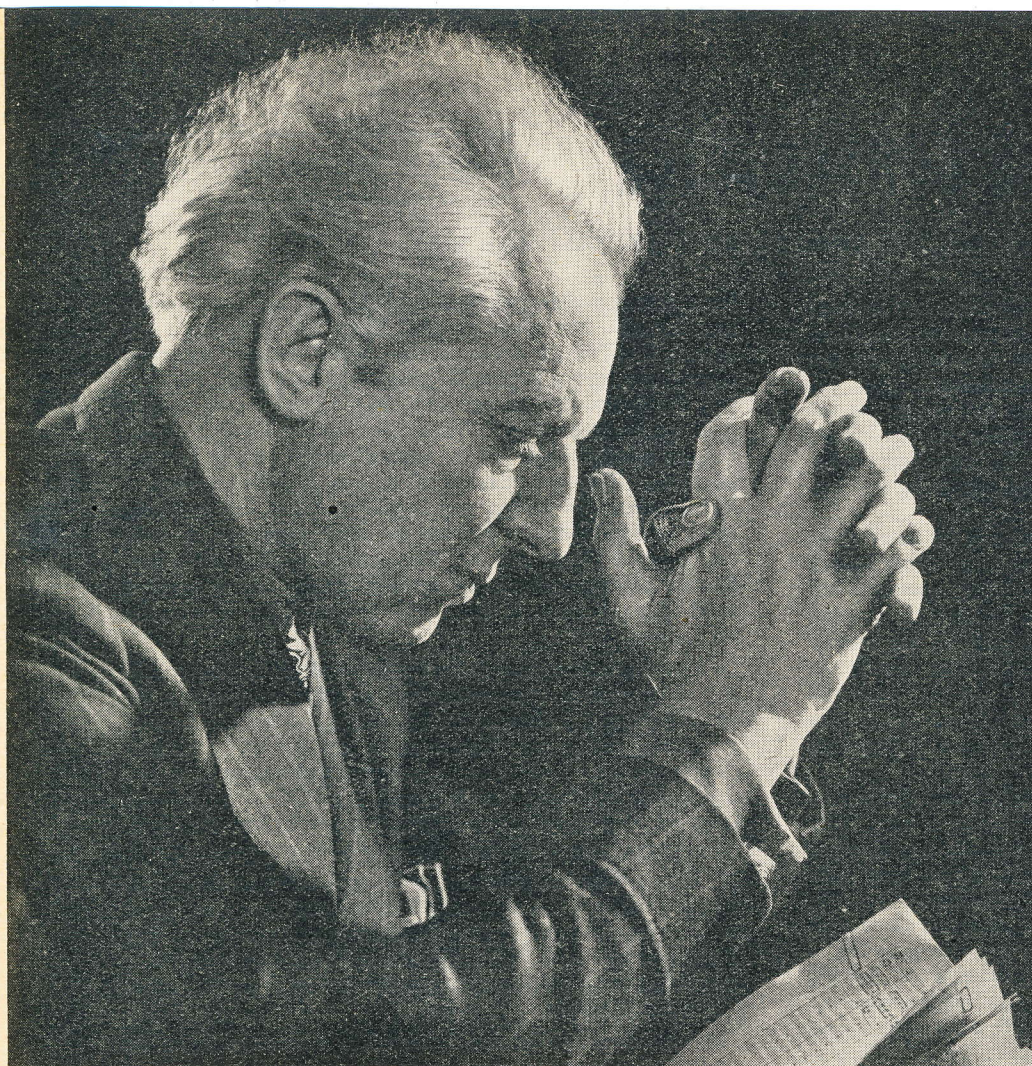
In Dayar, die in den tempel Dectar heet, rusten geestelijke schatten, en dit goud behoeft slechts gedolven te worden om te kunnen schitteren. Hij wordt ingewijd in de wetten van den tempel en beleefd, hoe onnoemelijk zwaar de eischen zijn, welke aan een priester worden gesteld. Om te bewijzen, dat hij onder alle omstandigheden zichzelf kan blijven en dat zijn wil onbuigbaar is, moet hij de zwaarste proeven afleggen.

Hij moet vechten tegen de duisternis, tegen dorst en moeheid; onreine dieren vreten aan zijn lichaam, vuur dreigt hem te vernietigen, terwijl water hem verzwelgen wil. Al die gevaarlijke beproevingen zijn gedachtebeelden van de hoogepriesters, die door hun concentratie werden opgebouwd, maar niettemin door Dectar als afschuwelijke werkelijkheden worden beleefd. De eerste maal kan hij zich niet staande houden, de tweede maal evenwel triomfeert hij, na al zijn zielekrachten te hebben ingezet, in het besef, dat hij al deze onmenselijk-zware proeven móet doorstaan, zoo hij lichamelijk en geestelijk gereed wil zijn om de werelden van zijn droomen te bereizen. De werelden van hen, die het leven na den dood betraden!

Dectar, die een meester wordt, een wijze, een genezer, een ziener, hij wil niet meer of minder dan de gansche schepping leeren kennen, hij wil weten, hoe de mensch en het dier ontstonden, hij verlangt het leven te kennen, dat de plant doet gedijen, hij wil er achter komen, welke de banen zijn, die de sterren en planeten volgen, hij begeert door te dringen in de onzaglijke wonderen van het heelal, wonderen, waarvan de mensch het bestaan niet kent, doordat hij niet eens begrip heeft van het wonder, dat hijzelf is...

De verlangens van Dectar, ze reiken ver — hij wil zijn gelijk de Koning der vogels en de ruimte overzien en beheerschen. Als kind al wist hij, dat dit mogelijk was voor den mensch, die de wetten van zijn stoffelijk organisme zou kunnen overwinnen, waarna de geest vrij vermocht uit te vliegen naar waar hij gaan wilde.

Maar de priesters uit den tempel van Isis kooien dezen verlangenden vogel, die naar het licht wil vliegen, want zij zijn in de handen van het kwaad, ze dienen de leugen en zichzelf en nestelen liever in het moeras van de zonde. Zij maken Dectar vleugellam, maar toch zal hij een strijder worden. Lang staat hij alleen tegenover den kolos van het kwaad, maar dan krijgt hij hulp van Venry, die hem door de priesters als leerling is toegewezen, doch later zijn meester wordt. Te zamen bestrijden zij de geestelijke roovers en zuiveren daarna den tempel, tot deze weer een gewijde plaats is, waar de liefde en de wijsheid worden gediend. Venry bezit de krachten, waartegen de zondige hoogepriesters machteloos zijn, hem dragen de „Groote Vleugelen” naar het leven na den dood en hier wandelt hij in het stralende licht van hemelen en luistert naar de stemmen, die hem binnenvoeren in Gods hart, zooals dit klopt in Diens Openbaringen. Dat, wat hij ervaart in die werelden, welke de droombeelden

LIEFDE

Liefde is het hoogste goed,
Aan den mensch gegeven.
Liefde is: wat leven doet,
van ontroering beven.
Liefde is alles. Liefde is God,
Maakt van armen: Rijken.
Zonder Liefde, wat was het lot!
't Zou op niets gelijken.

Geest van Liefde, leid ons voort.
Doordring ons van Uw Wezen,
Dan wachten wij ook ongestoord
't Einde, zonder vreezen.
En zij 't leven kort of lang,
Gods Liefde maakt geen sterven
bang.

(Uit: „Een Blik in het Hierna-
maals” deel I, door Jozef Rulof)

Karakteristieke foto
van den dirigent Leopold Stokowski

van Dectar zijn, zet hij om in woorden en zendt hij toe aan zijn stoflichaam, dat ze verklankt voor de aanzittende priesters, die deze wijsheid vastleggen en haar uitdragen naar hen, die naar geestelijk voedsel hongeren. En niemand is met deze wijsheid gelukkiger dan Dectar, Loea's zoon, die hierdoor zijn strijd en zijn verlangens veelvuldig beloont ziet.

Duizenden malen rijst de Maan en dan toeft Dectar opnieuw op Aarde. Nu groeit hij niet in Loea naar de geboorte en zijn naam is niet meer Dectar. Wel ziet hij als in Egypte omhoog naar de vogels en zeilt hij mee met de wolken en droomt hij over werelden, waar de liefde, de waarheid en de wijsheid als zusters hand in hand gaan. Weer moet een moeder hem afstaan en tranen schreien en weer moet hij goed en bloed offeren om gereed te zijn de Ruimte te bereizen. Maar nu, na vele eeuwen, is Dectar gereed gekomen met zijn innerlijk en kent hij zichzelf, thans heeft hij de 'Groote Vleugelen' in eigen bezit en niets of niemand kan hem kooien of mismaken!

Het stoflichaam is voor zijn geest niet een gevangenis, aan de zijde van een Meester uit het leven na den dood zweeft hij door Gods onmetelijk universum en geen wereld blijft onbezocht. Hij ziet er den mensch gelijk een rottende zwam in een giftig-groen hellebosch — en meermalen zakt hij ineen, overrompeld door de slechtheid, die in den mensch kan huizen —, maar hij ziet hem ook in de gestalte van een engel mediterend in de geheiligde stilte van een majestueuze kathedraal. Tusschen het kwaad van de laagste hel en de liefde van den hoogsten hemel

leert hij God, het leven en de menschen kennen en wordt hem opnieuw als in den tempel van Isis de hooge, heerlijke waarheid geopenbaard, dat God een vader van Liefde is, die géén van Zijn kinderen verloren laat gaan, maar hun allen daarentegen keer op keer de kans geeft zich het bewustzijn eigen te maken, dat de sleutel is tot Zijn hemelen. De Meester uit het leven na den dood, die hem Gods schepping binnenvoert en hem erover vertelt, doet dit uit naam van de myriaden zielen, die de sferen van Licht bewonen en het verlangen bezitten den onbewusten aardschen mensch over het eeuwigdurende leven in te lichten. Deze Meester helpt Dectar bij het vastleggen van zijn beleven en in deze boeken blijft geen vraag onbeantwoord, die de mensch ten aanzien van zijn Alvader, de schepping en zichzelf zou kunnen stellen. Dan treedt het verleden aan zijn zijde en dit voert hem tot Loea, die eveneens een nieuw kleed ontving en thans parelende tranen schreit, zooals alleen een moeder ze bezit, die na langen tijd haar kind terugziet.

Waarom dit alles hier neergeschreven werd? Om u allen zonder onderscheid te leeren, hoe een mensch, die bereid is zich geheel te geven, het doel bereiken zal, dat hij zich heeft gesteld. De Dectar, die u ten voorbeeld wil zijn, was en is een strijder voor het Licht, dat regelrecht uit God komt, en een ieder beschijnen wil. Weer is hij als in het verleden een zaaier, die zorgt voor het brood, dat hongerige zielen van noode hebben. En het ontmoedigt hem niet, dat er nog zijn, die dit brood verstooten, omdat ze het niet leerden eten.

EEN BIOLOOG ALS GODSGETUIGE

DOOR FULTON OURSLER

Overgenomen uit „THE READER'S DIGEST” van Maart 1947

Sedert Darwin zijn evolutietheorie ontwikkelde is het ongeloof ten opzichte van vele fundamentele doctrines van het Christendom toegenomen. Het begon populair te worden om den mensch als een louter biologisch verschijnsel te beschouwen, om het bestaan van de menselijke ziel te ontkennen, evenals 's menschen vrijen wil om te kiezen tusschen goed en kwaad; om het leven als zin- en doelloos te beschouwen. Sceptici beweerden dat de wetenschap het geloof den genadeslag had toegebracht.

Maar nu hooren wij een nieuwe stem, een stem der wetenschap, die beweert dat het oude geloof waarheid bevat. Gods nieuwe profeet is een bioloog, Dr. Lecomte du Noüy, voorheen verbonden aan het Rockefeller Instituut en het Institut Pasteur. In zijn opvallend boek *Human Destiny* geeft hij een nieuwe evolutietheorie. Dr. Du Noüy tracht door middel van de wetenschap en door redeneering de waarheid aan te toonen van de oude, veelomstreden geloofspunten: de vrije wil, de zin des levens, de beteekenis van den individu, de onsterfelijkheid en God.

Dr. Du Noüy begint, als bioloog, de feilbaarheid der wetenschap op den voorgrond te stellen. Wij mogen er geen blind vertrouwen in stellen. Niets op deze wereld kan ons absoluut duidelijk zijn. Onze zintuigen zijn onvolmaakt en onze technische instrumenten nimmer volkomen nauwkeurig.

Nooit zien wij de werkelijkheid. Meel en roet vormen met elkaar een grijsachtig poeder. Maar een microscopisch klein insect, dat over die poeder wandelt, onderscheidt wel degelijk witte en zwarte korrels. In de verhouding waarin het insect de dingen ziet, bestaat grijs poeder niet. Al onze opvattingen omtrent de werkelijkheid moeten derhalve betrekkelijk zijn in een universum, dat wij met onzen blik niet kunnen overzien.

In dezen machtigen cosmos speelt onze wetenschap met nietige deeltjes kennis, doch de kloven, die de bekende feiten onderling scheiden, zijn breed en diep. Wij leven op een bol, die ongeveer 2000 miljoen jaren oud is. Op dit ontzaglijke tijdtooneel speelt de het drama der evolutie zich af. Maar hoe het gordijn omhoog ging, hoe het leven begon, heeft men nog niet kunnen onthullen. Zelfs heeft nog niemand ooit kunnen verklaren hoe de gewervelde wezens, waartoe u en ik behooren, ontstaan zijn. Heel de geschiedenis der evolutie is doorweven van onverklaarbare mysteriën. Iedere groote stap voorwaarts moest tegen onverbreekbare wetenschappelijke wetten in gedaan worden, bij iederen voortgang leidde het pad verder omhoog.

Vijf elementaire feiten aangaande de evolutie vallen niet te ontkennen: 1ste: Het begin van het leven in uiterst eenvoudige vormen; 2de. Evolutie tot steeds hoger vormen; 3de. Als resultaat van dit eeuwendurende proces: de mensch met hersenen; 4de. De vorming van abstracte gedachten in den mensch; 5de. De spontane groei van morele en geestelijke opvattingen in verscheidene deelen van de wereld.

Geen van deze vijf feiten kan wetenschappelijk worden verklaard. Wij moeten deze leemte overbruggen door het stellen van hypothesen.

Dit laatste is vaak noodzakelijk. Bij het uitwerken van zijn theorie ging Einstein uit van meer dan een dozijn niet te bewijzen stellingen — toch hebben wij het hem te danken dat wij de atoomenergie ontdekten. Du Noüy's hypothese gaat uit van een moreel doel der evolutie. Zij is gebaseerd op de onmogelijkheid om het begin van het leven en de ontwikkeling daarvan tot het wonder van het menselijke vernuft eenvoudig toe te schrijven aan het toeval.

Jaren achtereen beweerden materialisten dat het toeval absoluut heerscht over absoluut alles. Maar Du Noüy zegt: De mensch is vrij in zijn keuze. Hij kan of zijn dierlijke instincten volgen ter wille van lichamelijk genot, of een ander doel kiezen. Om dat andere doel te bereiken moet hij echter een zwaren strijd voeren met zichzelf. Vaak beteekent deze strijd het ondergaan van folterende pijnen, maar niettemin zijn er die hem aandurven. Zulk een keuze is alleen den mensch mogelijk.

Velen kiezen den eersten weg, slechts weinigen den anderen. Doch juist die weinigen zijn het die altijd een groote rol hebben gespeeld bij de evolutie. Deze groote minderheid is het, die een onweerstaanbare, zij het onzichtbare leiding gevolgd heeft, die gehoorzaamd heeft aan een machtige, dwingende oer-oorzaak.

De smeltende sneeuw op de bergtoppen verandert in een machtige rivier, naar mate zij verder omlaag komt, op weg naar de zee. Zij stroomt omlaag, natuurlijk, gehoorzaamend aan de wetten der zwaartekracht. Het leven in zijn evolutie gaat niet omlaag, doch omhoog, daartoe eveneens gedwongen door een wet. Sedert het begin van de wereld is het leven voortgegaan langs dat stijgend pad, aanvankelijk als een vormeloos iets, doch nu als een denkend mensch, toegerust met een geweten.

Is de orthodoxe wetenschap blind geweest voor de lijnen, waarlangs de evolutie zich voltrok? Heelemaal niet. Het leven in zijn voortdurenden opgang heeft de ongerijmde wetten van het toeval zoo vaak overtreden dat zelfs de meest verstokte materialist heeft moeten toegeven dat er een of andere onbekende factor bestaat.

Om met deze onbekenden factor af te rekenen moesten de materialisten hem een naam geven. Aangezien zij een grooten afkeer hadden van den naam God, noemden zij hem het „anti-toeval”. Doch van hoe weinig belang is het of men spreekt van anti-toeval dan wel van God.

Duizend miljoen jaren geleden — voor de mensch begon te denken — werd het leven beheerscht door het oerrecht van den langstlevende. Toen kwamen er menselijke wezens, die geheel andere motieven hadden, gedachten over recht en onrecht, ter wille waarvan zij bereid waren hun leven te offeren. Du Noüy zegt dat het was alsof een stem tot de menselijke ziel sprak, zeggende: „Tot nu toe hebt gij u slechts bezig gehouden met leven en voortplanten. Gij moet bereid zijn te lijden en liever uw leven geven dan uw idealen verzaken. Niet langer mogen uw voornaamste doeleinden zijn leven en eten. Gij zult honger verdragen en den dood sterven ter wille van edele motieven. En gij zelf moet edel zijn, omdat het de wil is van het nieuwe wezen, dat in u is ontwaakt. Gij zult hem als uw meester aanvaarden, ook al zal hij tegen uw wenschen in handelen.”

De mensch is niet het einde van de evolutie, doch slechts een stadium tusschen het verleden, met al zijn herinneringen aan het dier, en de toekomst, die rijk is in zijn beloften ten opzichte van de ziel. Van nu af aan zullen onze vorderingen niet lichamelijk zijn, doch geestelijk. De mensch van de toekomst zal geheel vrij zijn van vernietigende menselijke hartstochten — egoïsme, hebzucht, begeerte naar macht. Hoewel hij lichamelijke genietingen zal weten te waardeeren, zullen deze hem niet regeeren. De mensch zal zich losmaken van zijn lichaam, ontsnappen aan de macht van de stof.

Het is duidelijk dat de toekomstige evolutie gegeven zal zijn aan de goeden. Maar wat is goed en wat is kwaad? Materialisten ontkennen het bestaan van goed en kwaad; Du Noüy geeft

hun bestaan niet alleen toe, maar tracht zelfs hen te formuleeren.

Steeds tijdens de evolutie, beweert hij, zijn er twee soorten levende wezens geweest — u kunt die goed en slecht noemen. De slechten hebben altijd gedaan wat hun van pas kwam en wat hen bevredigde. Zij passen zichzelf aan bij de omgeving en de omstandigheden, verder gaat hun ontwikkeling niet. De andere soort, de goede, is weerspanning en opstandig. Zij weigert zich te onderwerpen en geeft er de voorkeur aan zichzelf voorbij te streven en op die manier tot een beter wezen te evolueren. Deze verschillen van aanleg beschouwt Du Noüy als het onderscheid tusschen goed en slecht.

Het belangrijkste is dat de mensch een anderen meester gekozen heeft. Eens was hij de slaaf van physiochemische, biologische wetten. Nu kan hij zelf denken. Al zijn voorouders waren onverantwoordelijke spelers in een spel, dat zij niet begrepen. Nu wil de mensch begrijpen wat hij doet. Hij is in staat zichzelf te vervolmaken. Hij krijgt begrip voor het schoone; de aesthetische visioenen, die in hem worden geboren, kan hij met zijn handen verwerkelijken. Hij vindt uit en leert. De voldoening van het begeeren is hem niet langer genoeg. Toch is hij nog grootendeel dier en dat verwacht en verontrust hem.

De stem van zijn pasonwaakt geweten is in tegenspraak met oude bevelen en geeft hem nieuwe daarvoor in de plaats. Is het een wonder dat hij zich ontwikkelt? Als een wild paard rukt hij aan de teugels — doch hij verschilt in zooverre van het paard dat hij zichzelf deze banden heeft aangelegd, hoewel hij vrij was ze van zich af te werpen. Omdat het meesterschap over zichzelf afhankelijk is van de vrijheid om te kiezen tusschen goed en kwaad is het de eerste stap op weg naar de menselijke waardigheid en dat is het doel van de evolutie. Als wij eenmaal deze ontzaglijke waarheid inzien, kunnen we goed en kwaad scherper definiëren. Goed moet zijn het ontzag voor de menselijke persoonlijkheid, kwaad de minachting daarvoor.

Dit is het meest belangrijke gevolg van de evolutie zoover die thans gevorderd is. Voorheen moest men, ten einde hooger te evolueren, handelen tegen de eigen natuur in. Nu is het de individu, waarom het gaat, en niet langer de soort.

Wij moeten niet wanhopen omdat er maar zoo bitter weinig goede menschen op de wereld zijn. Evenals in de biljoenen jaren, die sinds het ontstaan der wereld verlopen zijn, wordt de vooruitgang door slechts enkelen gedragen. Deze enkelen zullen blijken de voorloopers te zijn van het toekomstige ras, voorouders van den geestelijk volmaakten mensch, voor wien Christus het eeuwige voorbeeld is.

Zullen er nogmaals biljoenen jaren noodig zijn om dit te bereiken? Du Noüy beweert van niet. Het heele proces kan een snel verloop hebben, dank zij 's menschen belangrijkste gereedschap, zijn hersenen. Terwijl er eeuwen verliepen eer de dieren vleugels hadden, veroverde de mensch in slechts drie generaties het luchtruim. Dank zij het menselijk vernuft zijn onze zintuigen ontzaglijk in betekenis toegenomen. Wij kunnen zowel het zeer kleine als het ver verwijderde waarnemen. Wij hebben de afstanden overwonnen en den tijd aan banden gelegd.

Maar met dit alles is onze verantwoordelijkheid toegenomen. Wij zijn vrij om voorwaarts te streven of om onszelf te vernietigen. Te velen beschouwen onze uitvindingen als bewijzen van ware beschaving. Niet gemak of comfort, doch waardigheid moet ons ideaal zijn. Tenzij intelligentie geleid wordt door geweten, zal zij ons verkeerd beïnvloeden bij de keuze tusschen goed en kwaad. Intelligentie wil den mensch er toe brengen zich te schikken en aan te passen, nooit zal zij hem aanzetten zich te verzetten, in opstand te komen en daardoor te groeien. Gezond verstand heeft nog nimmer een martelaar of een held gekweekt. Dit is de reden waarom intelligentie alleen gevaarlijk is. Intelligentie vervaardigde de atoombom. Opeens komt de

menschheid tot de ontdekking dat een triomf der wetenschap haar veiligheid bedreigt; het conflict tusschen zuivere intelligentie en morele waarden is een kwestie van leven en dood geworden.

Ongelukkigerwijs zijn er nog velen die beweren dat de mensch een hoogere diervorm is en niets meer. Alleen in het dier zien zij de oplossing van onze problemen. Op het gebied van politiek willen zij de menschen bijeen drijven gelijk bijen in een korf. In enkele landen hebben dictators reeds getracht dit te doen, daarmee het individu elke andere betekenis dan die van een werkbij ontnemend. Doch hun pogingen zijn mislukt, want het is de wil van het anti-toeval, van God, dat de mensch vrij is om te evolueren.

Wij moeten de persoonlijkheid respecteerden, omdat deze werkzaam is voor de evolutie, omdat zij samenwerkt met God. Velen vragen: Als er een God bestaat, hoe kan hij dan toestaan dat er zooveel slechts bestaat? Deze vraag duidt op een verkeerd begrip van de nieuwe theorie. Aanvankelijk was de evolutie uitsluitend afhankelijk van God. Thans wordt zij niet langer alleen door Hem bepaald, doch kan ook de individu er toe bijdragen. Door den mensch een vrijen wil en een geweten te geven heeft God afstand gedaan van een deel van Zijn almacht ten behoeve van Zijn schepsel. Op die manier legde Hij iets van Zijn persoonlijkheid in den mensch.

Deze vrijheid is zoo reëel, dat God weigert tusschenbeiden te komen. Als wij het feit accepteerden dat een hoogere macht de levenswetten gesteld heeft, dan moeten wij tevens inzien dat deze hoogere macht zijn eigen wetten niet zal schenden. De natuur is niet onsamenhangend of grillig, doch de mensch is onwetend — hij heeft nog een langen weg af te leggen.

De intelligente mensch kan niet aan een concreten God denken. Hoe zou deze God er uitzien? Een reus met een baard, zooals sommigen zich Hem voorstellen? In dezen tijd van wetenschap kan het antwoord duidelijk zijn. Een voorstelling van God? Wie kan zich een electroon voorstellen? Iedere geleerde kan u vertellen dat het electroon ondoordringbaar is. Zijn vorm kan niet worden vastgesteld. Niemand heeft er ooit een gezien. Noch van het ongeziene electroon, noch van den ongezienen God kan men zich een voorstelling vormen, maar niettemin bestaan zij.

Hoe kan de individu deel hebben aan de toekomstige evolutie? Wij kennen de wetten der moraal en wij kunnen ons daaraan houden. Belangrijker nog, wij kunnen terugkeeren naar de oude gewoonte om de jeugd moreel te beïnvloeden. De strijd om de toekomst begint op school. Opvoeding is een van de wapens der menselijke evolutie. Als men in de school strikt aan de waarheid vasthield, zouden nimmer totalitaire staten ontstaan.

Tegenwoordig wordt de jeugd volgepropt met allerlei nutteloze kleinigheden, terwijl vitale levensvragen worden doodgezwegen. Daardoor wordt de jeugd als de boer, die wist hoe hij bloemen moest verzorgen, maar niet in staat was zijn akker te ploegen. Waarom denkt niemand er aan de kinderen te helpen hun karakter te vormen? Ongetwijfeld beseft toch ieder het voordeel van een situatie, waarbij men de meerderheid der menschen kan vertrouwen.

De wet der evolutie heeft altijd voorgeschreven en schrijft nog voor opwaarts te streven en dit streven heeft niet aan betekenis ingeboet omdat het gevechtsterrein niet langer de materie is, doch de geest. In ons is de goddelijke vonk. Wij zijn vrij haar te veronachtzamen, haar te dooven, of God meer nabij te komen door te toonen dat wij bereid zijn voor Hem te werken. Dr. Du Noüy's boek is niet geschreven voor trouwe geloovigen. Integendeel, hij richt zich in de eerste plaats tot de weifelmoedigen en sceptici; tot het steeds groeiende aantal millioenen dergenen, die zich in wanhoop afvragen of het leven wel waard is geleefd te worden. Hun wil de schrijver van „Human Destiny” moed en hoop geven.

Zie voor aansluitend commentaar pagina 15

Bidden zal ik u leren

De regen hield op. Onder grauwe wolken dóór straalde een heldere glimlach van de zon over het woud, op de vochtige glanzende bladeren en op de droppels, die aan elk twijgje en halmpje fonkelden en de spinnewebben sierden, die over het eikenloof gespannen waren. Langzaam steeg een fijne nevel uit den vochtigen grond tusschen het kreupelhout omhoog, duizend zoete droomerige geuren medevoerend, — de Meerle vloog nu in de hoogste boomtop en zong in korte, innige melodiën tot de dalende zon, — als wilde zij toonen welke zang hier paste, in de plechtige avondstille bij de zachte begeleiding der vallende droppen.

„Is dat niet schooner dan menschengeluid, Johannes — Ja! de meerle weet wel de juiste toon te treffen. Hier is alles harmonie, zoo volkomen zult gij ze bij menschen nooit vinden.”

„Wat is harmonie, Windekind?”

„Dat is hetzelfde als geluk. Het is dat, waarnaar alles streeft. Ook de menschen. Doch zij doen als jongens, die een vlinder willen vangen. Zij jagen haar juist weg door hun domme pogingen.”

„Zal ik haar bij u vinden?”

„Ja, Johannes! — maar dan moet gij de menschen vergeten. Het is een slecht begin, bij menschen geboren te zijn, — maar gij zijt nog jong, — gij moet alle herinnering aan uw menschenleven van u afzetten, — bij hen zoudt gij dwalen en in verwarring, strijd en ellende geraken, — het zou met u gaan als met den jongen meikever, van wien ik u vertelde.”

„Wat is daarmee verder gebeurd?”

„Hij heeft het heldere schijnsel gezien, waarvan de oude kever sprak; hij dacht niet beter te kunnen doen, dan er dadelijk heen te vliegen. Regelrecht vloog hij in een kamer en viel in menschenhanden. Drie dagen lang is hij daar gemarteld, hij heeft in kartonnen doosjes gezeten, — men heeft hem draadjes aan de pooten gebonden en zoo laten vliegen, — toen heeft hij zich eindelijk losgerukt, een vleugel en een poot verloren en is hij eindelijk, — hulpeloos op een vloerkleed rondkruipend en nog vruchteloos pogend den tuin te bereiken, — door een zwaren voet verpletterd. —

Alle dieren, Johannes, die in den nacht ronddolen, zijn zoo goed kinderen van de zon als wij. En al hebben zij nimmer hunnen schitterenden vader gezien, toch drijft hen een onbewuste herinnering immer weer tot al waaraan licht ontstraalt. En duizende arme schepsels der duisternis vinden een jammerlijken dood door die liefde tot de zon, van wie zij sinds lang gescheiden en vervreemd zijn. Zoo brengt een onbegrepen, onweersaanbare neiging de menschen ten verderve in de schijnbeelden van dat Groote Licht, dat hen deed ontstaan en dat zij niet meer kennen.”

Vragend zag Johannes op naar Windekind's oogen. Doch zij waren diep en geheimvol, als de donkere hemel tusschen de sterren.

„Bedoelt gij God?” vroeg hij eindelijk schuchter.

„God?” — de diepe oogen lachten zacht. — „Ik weet, Johannes, waaraan gij denkt, als gij dien klank uitspreekt. Aan den stoel voor uw bed, waartegen gij het lange gebedje iederen avond zegt, — aan de groen saaien gordijnen voor het kerkraam, waarnaar gij Zondagmorgen zoo lang kijkt, — aan de kapitale letters van uw bijbeltje, — aan het kerkezakje met den langen steel, — aan leelijk gezang en een mufte menschenlucht. Wat gij met dien naam bedoelt, Johannes, is een belachelijk schijnbeeld, — in plaats van de zon, een groote petroleumlamp, waarop honderde en duizende mugjes hulpeloos zitten vastgeplakt.”

„Maar hoe heet dan dat Groote Licht, Windekind? en tot wien moet ik dan bidden?”

„Johannes, het is alsof een schimmelplantje mij vroeg hoe de aarde heette, die met haar ronddraait. Was er een antwoord op uw vraag, gij zoudt het verstaan als een aardworm de muziek der sterren. Doch bidden zal ik u leeren.”

En met den kleinen Johannes, die in stille verwondering over Windekind's woorden peinsde, vloog hij uit het bosch omhoog, zoo hoog, dat over den duinrand een lange, als goud fonkelende streep zichtbaar werd. Zij vlogen voort, de grillig beschaduwde duinvlakte gleed onder hun blikken weg en breeder en breeder werd de lichtstreep. De groene kleur der duinen week, vaal zag het helm en vreemde, bleekblauwe planten groeiden er tusschen. Nog een hooge heuvelreeks, een lang gestrekte, smalle zandstrook en dan de wijde, ontzachlijke zee. Blauw was het groote vlak, tot aan de kimme, maar onder de zon straalde een smalle strook in verblindend roode schittering. Een lange, donzig witte schuimrand omzoomde het zeevlak, zooals hermelyn het blauw fluweel omzoomt.

En aan de kimme scheidde lucht en water een fijne, wonderbare lijn. Een wonder scheen zij: recht en toch gebogen, scherp en toch onbestemd, zichtbaar en toch onnaspeurlijk. Zij was als de toon eener harp, die lang en droomend naklinkt, die schijnt weg te sterven en toch blijft.

Toen zette de kleine Johannes zich op den duinrand en staarde — staarde in lang, roerloos zwijgen — totdat het hem was, alsof hij ging sterven, alsof de groote, gouden deuren van het heelal zich statig ontsloten en zijn kleine ziel het eerste licht der oneindigheid tegenzweefde.

En totdat de tranen, die in zijn wijd geopende oogen welden, de schoone zon omfloersten en de pracht van hemel en aarde deden wegdinzen in een duistere, trillende schemering

„Zoo moet gij bidden!” zeide toen Windekind. —

FREDERIK VAN EEDEN

(in zijn „Kleine Johannes”).

CHRISTUS BEVEELT

„De Volken der Aarde moeten tot eenheid komen. Zij zullen zich met elkaar verbinden. In Mijnen Naam moeten de Volkeren voortleven en aan den stoffelijken en geestelijken opbouw beginnen. Wie nu het verkeerde zoekt, wordt uitgesloten. Wie Mijnen Naam niet liefheeft, sluit zichzelf af voor het Koninkrijk Gods. Wie na al de beleefde ellende niet kan liefhebben, is in opstand tegen de wetten van Mijn Vader en zal ontvangen waar hij blijkens zijn houding om vraagt.”

Uit het „Boek des Levens”, waarin Christus opnieuw tot de menschheid spreekt en dat tot ons kwam door het boek van de Meesters: „De Volkeren der Aarde”.

En de veldprediker glimlacht . . .

We ontvingen onderstaand uitknipsel van een op Java versijnd soldatenkrantje „In het Vizier”, een lijfblad van III-12 R.I. Het geheel vertoont een mentaliteit, zoo afschuwe-lijk, dat we moeite hadden het te gelooven. Maar leest u zelf; we drukken het artikel volledig af.

„Eindelijk . . .

„En als je nau niet mag schieten, gebruik dan je blanke wapen, je weet wel, dat stuk staal. Gelauf me het is er voor. Priem ze maar aan de grond vast”.

En de veldprediker glimlacht.

Aldus een flits van een les die gegeven werd door onzen K.N.I.L.-sergeant in de cantine te Krandji. Een lezing vol enthousiasme, waarvan de waarde nog verhoogd werd door de kernachtige taal die gebruikt werd.

„Dit speciaal voor de onder-officieren, de heeren officieren weten het wel”. Kostelijke taal voor een soldatenhart.

Ja, we lachten wel en de goede stemming was er, maar onthoudt die „tips”, die het resultaat zijn van een jarenlange ervaring en dikwijls betaald werden met het hoogste, wat een soldaat vermag te geven.

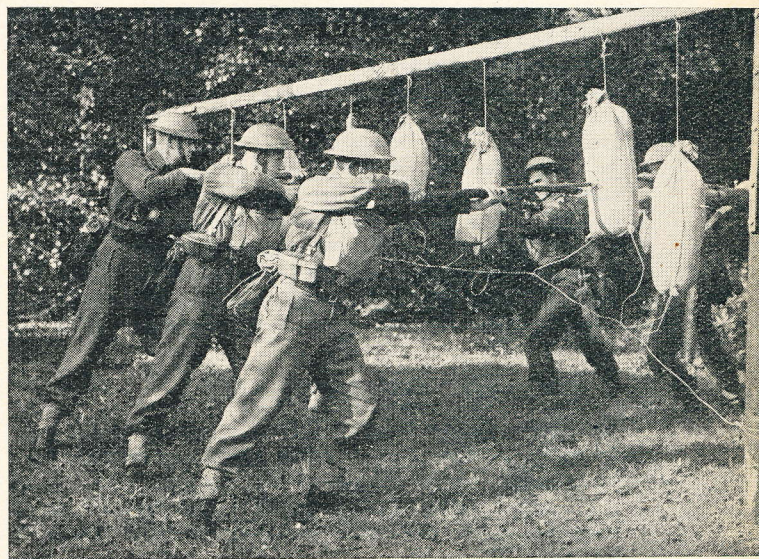
Deze eerste lezing was een succes en naar wij hopen het begin van een lange reeks. Waarom niet om de veertien dagen hieraan een avond besteed?

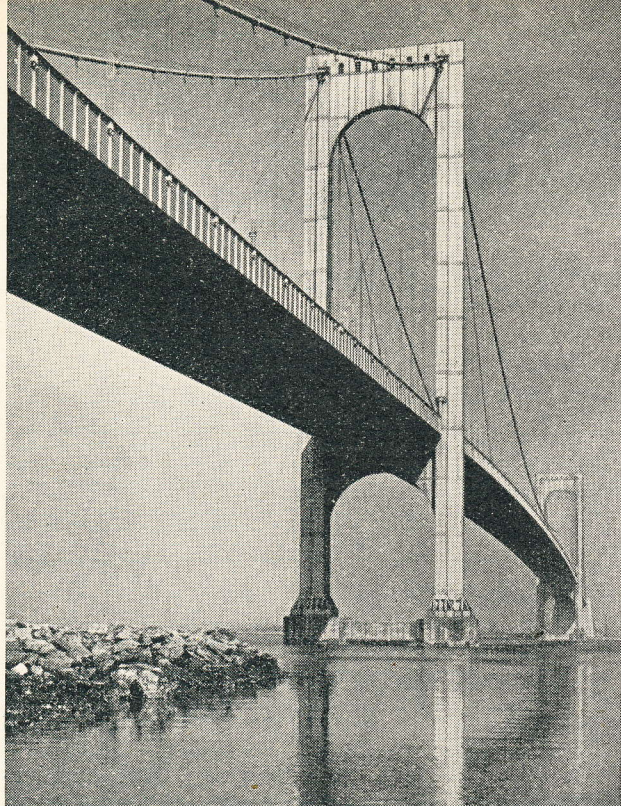
Nogmaals sergeant, proficiat.”

Dit dus is „kostelijke taal voor een soldatenhart”! Voor het onze is het een pijn. Pijn om de mannen, die zulke ellendige, godvergeten taal kunnen spreken of aanhooren. Pijn om de leer van Christus, die hier geweld wordt aangedaan. Maar de veldprediker glimlachte . . . Hij, die in Gods dienst heet te zijn en Christus’ liefde vertolken moet, hij glimlacht, wanneer zijn leerlingen in de school van het geloof enthousiast spreken over het dooden van een medemensch — als zij een kind, een deel van God! En dit is nog het ergste: dat zij absoluut niet weten hoe fout ze zijn! Vraag er den sergeant naar en hij zal u in zijn ongezoeten taal een verrader noemen van de vaderlandsche zaak. Dezelfde „heilige verontwaardiging” komt u tegemoet, wanneer de veldprediker u spreekt over „Gods wil”. Het is om te huilen van narigheid. Stel deze mentaliteit aan de kaak en de heeren schelden u voor een dwazen pacifist met het hart van een weekdier. Alsof er één doel te noemen is dat het dooden rechtvaardigt. Maar ze zien het niet in, ze voelen de waarheid in onze woorden niet en achten zichzelf heel behoorlijke menschen, die slechts „hun plicht doen”. Hoe zullen we met deze ruwe klanten ooit den vrede winnen, wanneer zelfs hun prediker het Goddelijk gebod niet kent en

grijnst, bij een enthousiaste voordracht over het doorpriemen van een naaste? Het is een zwarte dag voor hem en de kerken. Hoe zou de wereld er aan toe zijn, denkt u, wanneer de godsdiensten der aarde zich als één man verheffen om den oorlog te veroordeelen? Wanneer zij weigeren nog langer één geloovige af te staan voor het leger? Wanneer zij heel hun macht, hun invloed, hun sprekers, hun bladen zouden mobiliseeren om de liefde, alleen de liefde te prediken? Het gansche wereldbeeld zou op slag veranderen. Maar waarom aarzelen zij dan? Uit angst voor het kwaad? Maar God, hoor dan toch!, God is met de goeden, hoe kan er dan nog plaats zijn voor vrees? Neen, zij handelen niet, omdat de noodzaak hen nog niet duidelijk is. Ze praten wel over de liefde van Christus, maar kennen de voorwaarde er van niet. Zij spreken wel donderend over het kruis, maar voelen niet dat het door ieder mensch zonder uitzondering aanvaard moet worden. Met deze feiten voor oogen zullen wij geen gelegenheid verzuimen om hen op hun Christenplicht te wijzen. Daarom komen wij ook met bovenstaand krantenverslag voor den dag, in de hoop, dat de dominee of de priester, die het leest, met ons inziet, dat de mensch, die zulke wreede woorden uit, onmogelijk deel kan hebben aan de liefde en den deemoed van Christus, hun Goddelijk Voorbeeld!

Nederlandsche soldaten in opleiding. Hier zijn het nog zandzakken, maar wie twijfelt er aan, dat zij eventueel met dezelfde „animo” zullen steken, wanneer het menschen betreft?

Wanneer deze regels U bereiken, zullen Jozef Rulof en Leo Uittenbogaard hun nieuwe Werkterrein, Amerika, hebben bereikt. Wij publiceren bovenstaande foto van een der bruggen in de stad New York, omdat zij ons symbolisch voorkomt. Gingen onze voorvechters niet naar de Nieuwe Wereld om ook daar een brug te slaan tusschen aarde en hemel? In ons volgend nummer hopen we hun eerste bevindingen te publiceren.

HET GODDELIJK WOORD

... DOOR ISRAELIETEN ...

Arthur Koestler in een beschouwing over „De Tragedie van Palestina”, gepubliceerd in „Elseviers Weekblad”:

„Na vele Arabische wandaden wierpen de Hebreeuwsche maquis op 27 Februari 1939, des morgens half zes, tegelijkertijd in alle groote steden van Palestina bommen op de Arabische markten, waarbij in een half uur meer Arabieren gedood werden dan in een half jaar Joden door Arabieren waren gedood.

Het officieele Zionisme was diep verontwaardigd. De Haganah gaf pamfletten tegen de N.M.O. (de Joodsche Nationale Militaire Organisatie) uit met het Zesde Gebod: „Gij zult niet dooden!” De geheime radiozender der N.M.O. antwoordde met Exodus XXI, 23-25: „Oog om oog, tand om tand, hand om hand, voet om voet, brand om brand, wond om wond, buil om buil!” Geruimen tijd bestreden de twee Joodsche organisaties elkaar met Bijbelteksten in de illegale pers en radio.”

... DOOR ROOMSCH-KATHOLIEKEN ...

„Elke gemeenschap, even goed als ieder ander onderdeel van de geschapen wereldorde, heeft de plicht naar de mate harer krachten tot de verheerlijking van den Schepper bij te dragen.” „Onderweg schieten we zoveel gele jagers neer, dat ze als lampions op een nationale feestdag in de lucht hangen te branden.”

TWEEMAAL=VERDRAGEN!

In den grauwen stroom van oorlogsliteratuur trof ons de volgende overpeinzing van Ernie Pyle, een door radio, boek en krant zeer bekend geworden Amerikaanschen journalist, die in den Pacific omkwam.

„Wij zullen te zamen moeten leeren hoe onze uiteengeslagen wereld een nieuwe structuur te geven, zoo krachtig en goed, dat een nieuwe groote oorlog niet spoedig meer mogelijk is. Om de waarheid te zeggen, de meesten van ons hier in Frankrijk hebben de pretentie niet, dat zij de oplossing weten. Een man, die tot zijn ooren in den oorlog heeft gezeten, is nog niet in staat om ook den vrede te winnen. Alles wat we kunnen doen, is zoeken en probeeren — probeeren met de herinnering aan onzen doodsangst — en elkander zoo goed als we kunnen verdragen ...”

Schrijvend over de doodstraf, citeert „Vrij Nederland” een uittaling van een soldaat, belast met de tenuitvoerlegging van doodvonnissen. Deze „vertegenwoordiger van het recht” sprak de verbijsterende woorden: „Het is mij een waar genoegen om zoo’n beest uit de maatschappij te helpen!”

Wij vragen ons af in welk opzicht deze executeur zich onderscheidt van hen, die hij om hun misdaden moet dooden!

Overigens is het veelzeggend, dat de rechters zich voor de uitvoering van hun afschuwelijke vonnissen van zulke brute instincten moeten bedienen. Gevoeligen, zuiveren van geest, waarachtige Christenen passen er voor!

EN DE MENSCHELIJKE UITLEG

„Ze stoven er met een stuk of tien jagers op af, mitrailleurden de boschrand totdat er letterlijk geen leven meer was te constateren, en kwamen dan weer vrolijk terug.”

„Een energieke Jap roeide uit om het op te vissen, doch hij werd letterlijk aan flarden geschoten.”

Uit een tweetal artikelen in een en hetzelfde nummer van „De Linie”.

... DOOR COMMUNISTEN ...

in de geloofsbelijdenis, die door de communistische propagandisten in Joegoslavië aan de schoolkinderen wordt opgedrongen: „In de naam van Stalin, van Tito en van de Heilige Geest van het wereldcommunisme, Amen. Ik geloof in Stalin, de oppermachtige schepper van onze vrijheid en het communisme; en in Joseph Tito, zijn vertegenwoordiger en gezelschap, die ontvangen is door de partisanengeest en die geboren is in een land van mensen, die geleden hebben onder het Italiaansche en Duitse fascisme. Hij zal opstijgen, gezuiverd van elke slechte handeling en wraak, en zal zetelen aan de rechterhand van Stalin de Almachtige; dan zal hij oordeelen de fascist en onderdrukkers. Ik geloof in onze vrijheid, in het Bevrijdingsfront, in de vergiffenis van het onschuldig bedrogen volk, in de verrijzenis van de Roode Ster, en in een gezellig leven. Amen.” Wij vragen, gaf Christus ooit dergelijke uitleggingen van het Goddelijk Woord? Zouden bovenstaande regels ooit door Hem geschreven kunnen zijn???

ONTMOETING MET DE WET

GEESTELIJK LEVEN

Zij hield mij aan na afloop van een voordracht door Meester Zelanus. Wat ze me meedeelde, bleef aan de oppervlakte, maar ik luisterde niettemin aandachtig, voelend, dat zij tijd nodig had om zich los te praten. Toen zei ze plots: „Meester Zelanus sprak er vanavond over, dat het de eerste plicht van den mensch is om te dienen. Wie dat niet verstaat, kan nimmer de hemelen betreden. Ik weet, dat hij gelijk heeft. Het moet zoo zijn, want wie niet dienen wil of kan, voelt geen liefde voor zijn naaste. Maar hier begint voor mij de moeilijkheid. Ik wil dienen en ik zou het kunnen ook. Ik verlang niets liever dan menschen gelukkig te maken, hen te helpen in hun moeilijkheden, maar — ik krijg de gelegenheid er niet toe.” Toen verhaalde ze mij haar omstandigheden. Ze klonken mij akelig vertrouwd in de ooren, doordat ik ze met trieste en onveranderde regelmaat zoo ontmoet had. Een ongelukkig huwelijk naast een man, die alleen zichzelf zag en deswege zijn eigen gang ging, ontoegankelijk voor andere dan zijn eigen interesses, onbewogen voor het lot van de partner, die in haar vereenzaming leegbloedde.

„Ik ben waarachtig niet sentimenteel of hysterisch, geloof dat niet, maar ik voel, dat ik van mijn leven meer kan maken dan nu het geval is naast een man, die mij in feite niet nodig heeft. Voor ik hem trouwde was ik verpleegster. Ik zou het weer willen zijn. Er wordt geschreeuwd om ziekenzusters en ik verdoe intusschen mijn tijd en mijn mogelijkheden. Ik loop al lang rond met het plan iets in dien zin te ondernemen en weg te gaan. Te scheiden van mijn man en iets te zijn voor mijn zieke naasten. Onder de woorden van Meester Zelanus werd mijn verlangen nog grooter. Nu vraag ik u: mag ik weggaan van mijn man en gaan dienen?”

Ik had haar geheel laten uitspreken en vroeg haar toen verlot op mijn beurt een vraag te stellen. „Kent u diep in uw binnenste zelf al niet het antwoord op uw probleem? U kent het, anders zoudt u reeds weggegaan zijn! U weet, dat u blijven moet. Is het niet zoo? Uw plaats is naast uw man, of hij dit waardeert of niet. Het is prachtig, dat ge dienen wilt, maar begin dan bij het begin: thuis! Verzorg uw man, ook al ziet hij het niet en geeft hij geen blijk van waardeering. Ge dient toch niet om beloond te worden? Dan is het erg gemakkelijk en offert gij in wezen niets of weinig. Neen, ge hebt thuis de mooiste, de meest solide leerschool. Later, in de sferen van licht zult ge uw man dankbaar zijn, dat hij door zijn bot en liefdeloos gedrag de oorzaak was, dat ge alles wat ge aan goed-

heid, geduld, nederigheid en energie bezit in het vuur moest brengen. In den goddelijken cosmos baarde de duisternis nog immer licht, welnu verlaat die duisternis dan niet om maar meteen in het licht te gaan, want ge zult er geen raad mee weten en het niet langer als een feest genieten. En overigens: geloof niet te gauw, dat ge inderdaad alles van u zelf inzette! Daarin vergissen we ons altijd. Ik dacht dit ook herhaakdelijk, tot André me door een harde les te verstaan gaf, dat dit nog bij lange na niet het geval was. Denk hier eens over na en ge zult me toegeven, dat we voor ons zelf in dat opzicht maar al te snel tevreden zijn. Ik bedoel dat ook nog in dezen zin: bent ge er zelf zoo zeker van, dat uw eigen handelingen de geestelijke keur vedragen? Bent ge zelf wel volkomen in harmonie met de Goddelijke wetten? Hebt ge uw gedrag in dat opzicht wel eens terdege onderzocht? Doe het en doe het telkens, liefst iederen avond, en ge zult ervaren, dat ge zelf in menig opzicht scherp tekort schiet!

Verder zijn daar altijd nog de wetten van uw beider levens. Gij zijt niet om een gril naast elkander geplaatst. Uw wetten van oorzaak en gevolg voegden u bijeen. Deze moeten beleefd worden. Zoo ge straks onbelast verder wilt gaan op uw tocht naar God. Gij moogt pas gaan, wanneer uw man zelf zegt, dat hij u van uw verplichtingen ontslaat. Eerst dan zijt gij vrij en niet eerder! En dan nog moet ge zonder haat of wrevel uws weegs gaan, anders heeft hij toch nog een rekening te vereffenen. Maar ik vertelde u eigenlijk niets nieuws, in wezen wist ge het, anders zoudt ge reeds gegaan zijn, zooals ik zei. Nu echter kunt ge het heelemaal weten. Uw taak ligt thuis, hoe zwaar het ook is, wat van u geëischt wordt. En keer nu niet terug met een gevoel van: wat word ik op de proef gesteld, wat is mijn carma zwaar. Ge toont dan alleen maar, dat ge u zelf enorm belangrijk vindt en dat ge u feitelijk in uw ellende verheugt. Ga naar huis en werk, dien daar met het frissche, blijde besef, dat ge bezig bent alles wat u hier leerde in practijk te brengen. Put uit André's boeken, uit de voordrachten van de Meesters, en ge zult den moed hebben om telkens weer het geduld en de liefde op te brengen, die door de stugge houding van uw man vereischt worden. In het kort: doe uw plicht, leg in elk van uw handelingen hartelijkheid en wil tot begripen, sloof u uit elken dag meer — vroolijk en toch ernstig, maar vooral zonder drukte, en ge staat met beide beenen in het geluk van het Koninkrijk Gods!”

Vervolg van pagina 11

een weg bouwen naar de gemeenschap!

Dadelijk nadat wij dit artikel over Dr. Du Noüy in „The Reader's Digest” lazen, besloten we het voor „Evolutie” te vertalen. Dit om twee redenen.

Ten eerste om de daarin neergelegde opvattingen, die een bevestiging zijn van die, welke Jozef Rulof door zijn Meesters ontving. Wanneer Dr. Du Noüy als zijn meening geeft, dat het leven zich in den beginne in uiterst eenvoudige vormen openbaarde om hierna geleidelijk tot hooger vormen te stijgen, dan geeft hij aldus in het kort den inhoud weer van Jozef Rulof's trilogie „Het Ontstaan van het Heelal”, waarin de ontwikkelingsgang op den voet wordt gevolgd. Met dezen geleerde ontkent de Leer van Gene Zijde dat het toeval „absoluut heerscher over absoluut alles” zou zijn — dat het daarentegen de Goddelijke Wil is, die het leven naar een vaste bestemming leidt. „De mensch is in staat zichzelf te vervolmaken”, zegt Dr. Du Noüy met Jozef Rulof, die deze opvatting, gesteund door het gezag van Hemelingen, in al zijn boe-

ken op schier elke pagina verbreidt en bewijst. Door deze Meesters kan de laatste nog verder gaan en aantonen, dat die vervolmaking zich niet alleen tot den geest, maar ook tot het lichaam zal uitstrekken, omdat ons organisme zijn cosmische gestalte nog niet heeft bereikt. Dit alles, doordat onze Schepper niet slechts een deel van Zijn Persoonlijkheid in ons legde, zooals Dr. Du Noüy meent, maar de volheid daarvan — een heerlijk feit, dat Hem mogelijk zal maken al Zijn plannen met ons allen, zonder uitzondering, te verwezenlijken.

Jozef Rulof is door zijn geestelijke gaven en het daaruit voorkomende contact met de Hemelen in staat verder te zien, verder te denken dan de door haar graad gebonden aardse wetenschap. Hierdoor behoort hij tot de weinigen, die, naar Dr. Du Noüy's woord, den vooruitgang van de wereld dragen. Doordat de hem geschonken Openbaringen over ruimte en tijd heengaan en derhalve door de massa nog met wantrouwen en tegenzin worden ontvangen, is het goed haar bekend te maken met publicaties als deze, die zijn Openbaringen bevestigen en hun

J. KOPPERS

Magnetiseur

Goudenregenplein 15, Den Haag

Consult: iederen werkdag van 2 tot 5 uur,
behalve Dinsdag

Te Amsterdam, Nassaukade 367: iederen
Dinsdag van 11 tot half 1 en van half 2 tot
5 uur

Leo Joost

Noordeinde 124 • Telefoon 114723

Den Haag

masseert u tegen

moeheid • rheuma • ischias enz.

Behandeling bij u aan huis

Medisch gediplomeerd

Kunsthandel J. G. DENIS

1ste Middellandstraat 27 • Tel. 30491
te Rotterdam

exposeert

enkele van Jozef Rulof's
nieuwste schilderijen

Geen gefolter!

Voor voetverzorging

ADRI WOLTER

(medisch gediplomeerd)

• Pedicure

• Massage

desgewenscht aan huis

SCHONEBERGERWEG 41a, R'DAM

Waarschuwing!

Voor ons Genootschap treedt als magne-
tiseur alleen op de Heer J. KOPPERS

Zijn adres is:

Goudenregenplein 15 — 's-Gravenhage

Wilt gij iets koopen, verkoopen of
ruilen? Zoekt gij een betrekking of
personeel? Wilt gij den omzet van
Uw zaak vergrooten?

Adverteert dan eens in Evolutie
GE STEUNT UZELF
EN.... UW BLAD

Gij las reeds de boeken, die Jozef Rulof u door zijn Meesters schenken mocht. Uit uw reacties blijkt wel, hoezeer zij uw leven verrijkten. Dit maakt uw verlangen, meer en meer van de Openbaringen te weten, steeds grooter. Daarom vragen wij u: Kent u reeds het achttal brochures, dat onze Uitgeverij het licht deed zien? Zij bevatten verslagen van voordrachten, welke door Jozef Rulof en Leo Uittenbogaard werden gehouden. Hier volgen hun titels met een korte samenvatting van den inhoud.

1. **OVER HET WERK VAN JOZEF RULOF** door Leo Uittenbogaard — zijnde een beschrijving van den ontwikkelingsgang, welken Jozef Rulof doormaakte om tot een cosmisches bewust instrument van de Hemelingen uit te groeien.
2. **APOSTEL IN DE EEUW VAN CHRISTUS** door Leo Uittenbogaard. — De titel duidt reeds op den inhoud van dit boekje, dat U leeren wil hoe ge Uw leven dienstbaar kunt maken aan God en de menschen, opdat ge mede kunt helpen om Christus' idealen in de wereld te vestigen.
3. **EEN GEESTELIJK DOCUMENT** door Leo Uittenbogaard. — Deze beschouwing leidt U in tot Jozef Rulof's profetische boek „De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien” en leert U hoe ontzagwekkend en feilloos het goddelijke wereldbestel ineens steekt.
4. **DE HEMELN SPREKEN** door Meester Alcar. — Dit boekje bevat de eerste voordracht van Meester Alcar in het openbaar, het groote oogenblik, waarmee hij namens de hemelen de Eeuw van Christus inleidt; als zoodanig een document van gezegende kracht en waarde.
5. **RONDOM HET SPREKEN VAN JOZEF RULOF** door Leo Uittenbogaard. — Hierin wordt u verklaard de macht van het contact; waardoor de hemelen tot ons leven kunnen spreken.
6. **KANTTEKENINGEN BIJ EEN BRIEF** door Leo Uittenbogaard. — Een voordracht, die U leeren wil hoe scheppend te denken, te handelen, te zien, te luisteren.
7. **UW INWIJDING IN DE EEUW VAN CHRISTUS** door Meester Zelanus. — De eerste openbare toespraak van Meester Zelanus, waarin hij U naar Golgotha voert om U voor die heiligheid gereed te maken.
8. **GEESTELIJKE ONMACHT** door Leo Uittenbogaard. — Een duidelijk, bezielend woord tot elkeen, die niet tegen de problemen van dezen moeilijken, na-oorlogschen tijd is opgewassen.

De prijs van deze brochures is vijftig cents per stuk. Zij kunnen naast de boeken van veel beteekenis zijn voor de verruiming van Uw stoffelijke en geestelijke kennis, als mede voor den opbouw van Uw persoonlijkheid.

Onze afdeling Uitgeverij, Nachtegaallaan 20 te 's-Gravenhage, zendt ze U na bestelling en overmaking van de kosten per omgaand toe.

Inteekenbiljet

Ik verzoek u mij te noteeren voor abonnement(en) op het tijdschrift „EVOLUTIE” gedurende een jaar/een half jaar *. De betaling geschiedt door overschrijving op giro no. 7112 van de Ned. Handel-Maatschappij, Kneuterdijk 1, 's-Gravenhage, t.b.v. Evolutie, of per postwissel Nachtegaallaan 20, 's-Gravenhage.

Naam _____

Adres _____

Datum _____

* Doorhalen wat niet gewenscht wordt